O scrisoare găsita, de *Victor Cilinca*

PERSOANELE:

ŞTEFAN TIPĂTESCU – subprefect „apolitic”, numit pe vremea când era membru în partidul de guvernământ, după ce a fost prefect acum 122 de ani

DIDINA MAZU – secretara prefectului

GHIŢĂ PRISTANDA – comisar-şef – fost poliţai, comisar, fost miliţian, fost agent de poliţie

ZIŢA TIPĂTESCU – soţia subprefectului după divorţul de ziaristul şi încă studentul Rică Venturiano, preşedinta de onoare a organizaţiei de femei a principalului partid de guvernământ

NICOLAIE (NAE) CAŢAVENCU – director al unui trust de presă, academician al universităţii de vară-toamnă „Universitatea Caţavencu”.

ZAHARIA TRAHANACHE – şeful onorific al principalului partid în opoziţie, partid fără preşedinte, preşedintele Organizaţiei pentru Apărarea unor Drepturi ale Administratorilor – LADA (un O.N.G.); soţul Zoei

ZOE TRAHANACHE – soţia lui Zaharia, preşedinta organizaţiei de femei a partidului dumnealui, din opoziţie

TACHE FARFURIDI – jurist principal la L.A.D.A., fost avocat

IORDACHE BRÂNZOVENESCU – notar, fost avocat

IONESCU – profesor universitar, colaborator neplătit al ziarului „Caţavencul de Câmpie”, fost institutor

POPESCU – profesor suplinitor, redactor la „Caţavencul de Câmpie”, fost institutor

SPIRIDON – cameraman la trustul media „Caţa Wind Press, fost băiat, apoi fată, în casă

VETA – femeie de serviciu/servicii la partidul lui Zaharia Trahanache, fostă casnică

UN CETĂŢEAN ABSTINENT – un alegător,

vegetarian, însurat şi antialcoolic de mai puţin de o sută de ani

CHIRIAC, fost om de încredere, şeful pazei Prefecturii, patronul unui bar

MASCAŢII/ FIGURAŢIA – un grup de forţe antitero, îmbrăcaţi în negru, cu bocanci grei şi cu cagule pe feţe

NOTĂ: În actul întâi, toate persoanele care intră în scenă, cu excepţia celor care se găsesc pe scenă la începutul piesei, urcă de sub scenă printr-o trapă de la rampă, se scutură de praf şi, ca un ritual, se şterg pe un preş, apoi ocolesc scena ca să intre în „cadru” prin spatele ei.

A C T U L I

DECORUL: Un birou de secretară, aşezat pe rotile, este fixat pe acelaşi postament cu o uşă capitonată pe care scrie: „Subt-prefect”. Când ansamblul este rotit, de pe partea cealaltă apare alt birou, cu spatele la spatele uşii subprefectului. La avanscenă, mai multe scaune şi fotolii, plasate cam alandala. În fund, rama unui geam înalt, agăţată cu un cablu, de o ştangă, poate fi mutată în scenă, urmărind personajele atunci când perorează uitându-se „în stradă”: spre fundul scenei.

Scena 1:

Comisarul-şef Ghiţă Pristanda, secretara Didina Mazu

Comisarul-şef intră degajat, se apropie de birou şi bate darabana în blatul acestuia. Didina îşi ajustează unghiile cu o pilă, holbându-se la ecranul calculatorului de pe birou ca la o telenovelă. Când îl vede pe şeful Poliţiei

locale, devine, brusc, amabilă.

DIDINA: – Domnu’ prefect e tot în concediu.

Pristanda se întoarce să plece; Didina continuă, suav.

DIDINA: – Da’ tot domnu’ suptorefect vă „execută” şi când e domnu’ prefect aci – parcă nu ştiţi! Las, că vine el înapoi domnu’ prefect, luna viitoare şi-i spun, dacă aveţi ceva urgent… să-i spună lu’ dom’ subtorefect Tipătescu.

PRISTANDA: – Curată dilemă! Ce să mai aştept?, bagă-mă Didinuţo!

DIDINA (Îi face semn prieteneşte, cu ochiul. Coboară de pe micul podium pe care e instalat biroul, ondulându-şi posteriorul, şi împinge uşa, răsucind-o.): Să nu mă uitaţi nici dumneavoastră cu treaba aia!

Uşa se răsuceşte complet, aducând celălalt birou, la care stă subprefectul Tipătescu.

PRISTANDA (îi confirmă, amabil): – Vaaai, da’ se poate, don’şoară?!

DIDINA (flatată): – Doamnă…

Pristanda „intră” – se întoarce uşa.

Scena 2:

Tipătescu, Pristanda

TIPĂTESCU (la interfon): – Didinuţo, ai grijă: nu sunt aici nici pentru ministru. Cum care ministru? Al

nostru! (râde senzual) Da, nici pentru… (Închide. Vine şi se aşază, picior peste picior, în faţa comisarului care se tot foieşte.) Cu ce ne putem ajuta?

PRISTANDA: – Venisem să vă spun că trebuie să autorizez marşul opoziţiei. Dacă e vreme frumoasă, că dacă (se uită spre geam) plouă, oricum or să facă marşul înăuntru, în sediul partidului…

TIPĂTESCU: – Păi aşa, domnu' comisar: cum am stabilit în unanimitate, adică eu subprefectul şi cu mine, la noi nu încap manifestaţii în faţa prefecturii! Aaa, dacă vin ai noştri, o manifestaţie de sprijin-ceva, sigur, mai tolerăm. Zic „ai noştri" din obişnuinţă, mă ştii că sunt, ha-ha, subperfect, dar, după lege, sunt independent politic, cum scrie la carte: ca un înalt, foarte înalt funcţionar, foarte, foarte public!

PRISTANDA: – Aşa e, dom' subtorefect. Foarte funcţionar, „à la carte"! Aşa se spunea, ştiţi, când am fost la schimbul ăla de experienţă, pe abilităţi, la Chişinău… Ne-au dus la un restaurant aşa, cu nume franţuzesc… „Ceaikovski", parcă…

TIPĂTESCU: – Vezi, ai confirmat şi mata: sunt, trebuie să fiu independent politic! Atunci, ca independent, de ce dracu' să le autorizez ăstora parastasul, mitingul, cum naiba s-o fi chemând?! Ai?! Sunt ei partid la guvernare? Nu sunt! (Se mai calmează.) Deci, cum am citit presei chiar ieri la conferinţa aia de presă, „ne putem manifesta, dar fără manifestaţii în centru!" (Îi face semn poliţistului să stea pe un fotoliu, care este aşezat aproape cu spatele la birou şi-l face deci pe comisar să stea cu gâtul strâmb spre subprefect. Poliţistul ţâşneşte în picioare, milităreşte, ori de câte ori subprefectul ridică

glasul.) Am stabilit clar pe unde pot ieşi în stradă domnii ăştia când nu se simt bine în vilele lor şi ies să se mai plângă de mila poporului bugetar. Că o fi adică decada plânsului pentru popor, cu reducere de zece la sută – ha-ha!

PRISTANDA (râde prompt): – Da, dom' subprefect, exact decadă de plâns, ce mai, curat decade! (revine) Da, dom' subprefect, dar după Constituţie, cam au voie... Constituţia spune – zic ei, nu eu! – că Constituţia cam zice că...

TIPĂTESCU: – Nu fi caraghios, comisare: ce, are Constituţia, săraca, gură, ca să zică? Constituţia suntem noi, poporul! Noi ne-am ales, noi ne-am pus, noi decidem! Şi, la urma-urmei, pardon de expresia „prefectură", ce-are... Constituţia cu prefectura?! Noi le-am dat opoziţiei voie să iasă în stradă, dar nu pe orice stradă...

TIPĂTESCU (recită din memorie): – Da, pe strada Cimitirului, pe Armoniei – aia înfundată, pe... şoseaua de centură, pe fundătura Roaită, după talcioc, pe strada Culturii – aia acum închisă, că cultură n-avem în judeţ, pe Aleea Morgii Vechi...

PRISTANDA: – ... Şi în pasajul subteran. Ala prăbuşit ast'vară. Păi vezi? O mulţime de locuri! Iar ei zic că nu se poate! Că acolo cică nu vine poporu' să-i asculte, dacă e de ascultat. Dooom'le, azi poporul nu ascultă, vede totu' la tembelizor! Uite, acum dau telefon la televiziune şi mi-l trimite pe băiatu' ăla, pe Spiridon! Ăsta filmează tot, chiar şi înainte!

PRISTANDA: – Ei zic adică că nu se poate, că e nedemn să iasă în stradă pe centură... Nu-i vorbă,

strângem noi înainte fetele alea de-acolo, dar tot dă nasol. Nu se poate…

TIPĂTESCU (zbiară): – Şi cine zice că nu se poate, dacă noi zicem că se poate?!

PRISTANDA: – Păi, bunăoară chiar… domnu' Zaharia.

TIPĂTESCU: – Că nu, voi sunteţi nebuni! Păi cine-i, mă, nea Zaharia ăsta? Conu' Trahanache acesta? Ai? E şi el, un fost, săracu'! Şi despre foşti, numai de bine!

PRISTANDA: Păi, ştiţi şi dumneavoastră, ca el am fost, ca el vom fi, Doamne-fereşte! N-o mai fi în cărţi, dar încă-i şeful Camerei de Comerţ, e prim vice la Bursa de Mărfuri, membru la Jockey Club, la Rotary Club, la Kiwanis Club, la Intim Club, la Şcoala de fete – de asistente medicale… Şi e preşedintele Organizaţiei pentru Apărarea unor Drepturi alor Administratorilor – LADA. Asta-i adică curat un O.N.G. şi ăstea ne monitorizează de trei ori pe lună! (argument suprem) Şi mai e… ştiţi, mă rog, bărbatu' doamnei Zoe… Mă rog, acum a venit să-i dăm autorizaţie în calitate de şef al partidului ăstora…

TIPĂTESCU (ţipă): – Păi, vezi, e partid de opoziţie!

PRISTANDA: – De o poziţie, acum. De altă poziţie, alt'dată… Alegerile (se apleacă şi bate în podea, în trapă: cioc-cioc) bat la uşă, peste două luni poa' să fie ei la putere, poa' să fie alţii…

TIPĂTESCU: – N-ai să fii atunci nici mata la putere: pun ei pe unul de-ai lor! Tot „nomenklaturist" ca şi matale! Acu' eşti, acu' nu autorizezi!

PRISTANDA: – Poate o fi guvern de coaliţie…

TIPĂTESCU: – Ei bine, şi dac-or fi ei la putere, dacă dă Dumnezeu şi ştiu eu cine, şi-o să fiu iar eu prefect, ca alt'dată, tot nu le dau autorizaţie de protest în centru!

PRISTANDA (tuşeşte, ofensat): – Scuzaţi că zic, da' trebuie s-o spun: de autorizat, autorizează Poliţia ce mai e de autorizat, adică io… Şi poliţia e interdependenţă politic, nu se uită că conul Zaharia e, acum, într-o poziţie de opoziţie, cum ar veni că conul Tipătescu – dumneavoastră – e, acum, la putere…

TIPĂTESCU (Urlă. De după uşă, apare capul nedumerit al Didinei, care se retrage însă imediat.): – Şi cine vă dă vouă voie, mă, să fiţi independenţi politic faţă de ei?! (Pristanda ridică neputincios din umeri: nu-i vine să spună.) Eu, mă, subprefectul! Aşa că vă dau voie să fiţi independenţi politic faţă de opoziţie şi să nu le autorizezi marşul. (sieşi) Auzi, marş la prefectură chiar de ziua mea! De Ziua Unirii, am înghiţit, de Ziua Revoluţiei, am răbdat, chiar de Ziua Europei am închis ochii, da' nu şi de ziua mea! N-are decât să autorizeze Europa, eu – tu! – nu autorizezi nimic, clar?!

PRISTANDA (se ridică): – Să vedem, domnu' Tipătescu, să vedem… Eu nu le-am zis încă nimic… Da' mă bazam şi pe… (îşi frământă mâinile ca un şcolar) S-o spun pe şleau, nici nu mă aşteptam să vă deranjeze atâta un fleac de vânzoleală sezonieră… Că, de mă scuzaţi, ştiam relaţia nu bună, foooarte bună, pe care aţi avut-o în mandatul celălalt… cu domnu' Zaharia… Cu doamna Zaharia Trahanache…

TIPĂTESCU: – Rahat! Pe vremea aia eram amândoi

la putere, acum partidul lui e în opoziţie. Ai să zici că atunci era şi partidul meu? (îi pune mâna pe umăr, forţându-l să se aşeze)

PRISTANDA: – N-am să zic, eu n-am zis chiar nimic, doar am spus...

TIPĂTESCU: – Poţi să zici, poţi să spui chiar, că aşa şi e. Am fost prieteni, am fost prieteni de familie, şi cu Zaharia, şi cu doamna Zoe chiar, în particular – care e damă bine, preşedinta Organizaţiei de Femei la partidu' lu' nenea Zaharia, dar între timp eu am trecut la partidul care trebuie, şi partidul m-a pus pe post, chiar dacă acum ne-au dat la şcoala aia de independenţi şi nu mai reprezentăm nimic. Decât poporu'. Partidul respectiv e la putere, eu am rămas subprefect, tu ai rămas şeful poliţiei; amândoi, curat independenţi! Ei, alde Zaharia, alde Zoe, n-au trecut la noi, deşi aveam – avem la partid – şi organizaţie de femei! Ei „au principii" – să le fie dracului de bine! Da' nu le plânge dumneata de milă că nu mai sunt la ciolan, la putere: afacerile-s tot afaceri, le merge dumnealor chiar mai bine, da' ei vor şi mediatizare, vor şi declaraţii în contra noastră, îi tot dau cu clanţa, ne tot acuză... Mă rog, nu pe mine, pe Guvern, dar tot rahatu' ăla-i! N-am interes, frate, să mă compromit cu ăştia! În politică n-ai fraţi, n-ai mame, n-ai vecini care ţi-au pus ventuze, n-ai foşti colegi de bancă, n-ai amante, n-ai amanţi – dacă eşti gay: în politică ai ori viitor, ori trecut! Şi dumneata poţi avea încă un viitor frumos, chiar dacă ăştia de la Curticica de Conturi, simţind că ni se termină binişor mandatul, te tot verifică...

PRISTANDA: – Păi, sunt curat...

TIPĂTESCU (scurt, blândul devine rece, exact): – Curat-curat, coane Pristanda! Da' n-o face pe niznaiul şi cu

mine: cică numa’ luna asta ai consumat, pe hârtie, mai multă motorină cu băieţii ăia tăi decât au în tot judeţul pe la pompe de când ne-a început mandatul!

PRISTANDA: – Ezagerează presa! Da’ ce, n-am dus şi eu acasă măcar un litru dă gaz, să-mi dau foc de tristeţe, la o adică, şi să am la îndemână! Da’ cum era să asigur atâtea vizite oficiale dă partid, fără motorină? Când pleacă maşinile de la Consiliu, duminica, prin sate, să facă miros de mititei şi să promită că la alegeri electorelul o să-i şi mănânce, de unde au benzină? Că Consiliu’ n-are! Că e preprecampanie, nu-i adică oficinal!

TIPĂTESCU: – Ce mă interesează pe mine? Adu şi tu căruţe, patine pe rotule, ha-ha, biciclete-ceva. Faci economie, te mai şi dă pe la televizor pentru iniţiative…

PRISTANDA: – Ce-i mâncat, e bun mâncat… De unde să scoatem acu’ motorină, că curat n-avem sonde în dosu’ Poliţiei! Uitaţi: stăm peste program, economisim hârtia, îi batem pe ăştia de la arest pe întuneric – strângem cureaua! Numai să nu…

TIPĂTESCU (regal): – Lasă, măi… Mă rog, ai cam consumat, vorba aia, pe hârtie velină, mai bagi şi mata nişte acţiuni făcute tot pe hârtie velină, în judeţ, în ţară, peste hotare… Ştiu eu, pe unde mai fug infractorii ăştia, că nu-i poţi obliga să fugă-n Colentina sau la Strehaia. Mai muţi nişte virgule-acolo… Eu nu mă pun contra la nişte benzină sau motorină, mă-nţelegi, la oamenii noştri! (râde) Auzi? Cică îţi ajungea, cu atâta motorină, să te plimbi de trei ori Pământ – Lună şi să ajungi şi la Disneyland: în USA, nu la Paris! Ce-ţi trebuia, dom’le, să mergi în Lună, ţărişoara noastră nu-i destul de mişto?

PRISTANDA (se ridică, lămurit): – Eu zic să nu le autorizăm ăstora marşul de protest, ce spuneţi?

TIPĂTESCU: – Ştiu şi eu, Pristanda băiatule, ştiu şi eu? Tu faci cum crezi, cum îţi dictează conştiinţa civică şi interesu, că de aia sunt „organele” libere şi independente de politică şi de grupuri de interese... Mai ţii minte pe vremuri, când spionai la popa Pripici pentru noi? Era şi atunci, ca ş-acu, proprie iniţiativă, ce dracu’! Poliţia-i liberă! (visător) Popa a ajuns protopop cu ăia, da’ cu noi s-a ridicat vicar! (schimbă) Bravo, Pristandache, poliţia e cu noi!

PRISTANDA (se ridică, silindu-se să pară vesel): – Adică în erecţie, coane Tipătescule.

TIPĂTESCU: – În erecţie, cât ne-o ţine mandatul, Pristanda-nene...

Scena 2:

Tipătescu, Pristanda, Ziţa Tipătescu

Uşa se răsuceşte şi intră, pe o parte, Ziţa, foarte grasă. Fusta îi seamănă cu o crinolină pe rulmenţi. Pristanda se sileşte să-i pupe mâna şi să pară că-i place gras.

TIPĂTESCU (Ziţei): – Da’ ce te deranjezi, dragă? Tocmai ne-autorizam ceva şi veneam să te iau.

ZIŢA: – Las’ că mai fac şi io mişcare, că nu mor.

TIPĂTESCU: – Îl ştii pe Ghiţă, şeful poliţiei noastre...

ZIŢA: – Mai ştim şi noi câte ceva. Domnu' George, te ştiu de când erai pe la Circulaţie... (Lui Tipătescu) Nu degeaba mă târa pe vremuri mortăciunea aia de Rică pe la adunături publice, că el nici nu-i ţinea minte pe toţi atunci că când să scrie articolu' (Tipătescu priveşte, cu grijă, spre poliţist: poate nu a fost atent la pomenirea fostului soţ al Ziţei). Mă târa pe la lansări de coroane, pe la toate conferinţele alea, catacombele lui de presă. Cu bani nu m-am ales, da' măcar cu cunoştinţe... (îi zâmbeşte poliţistului)

TIPĂTESCU (Ziţei, încet): – Că ţi-o fi şi acu'dor de el!!!... (lui Pristanda, tare) Deci rămâne cum am stabilit de comun acord: decizia e la matale.

PRISTANDA: – Curat că la mine...

TIPĂTESCU (îi strigă, amuzat, din urmă): – Auzi, domnu' comisar-şef? Nu te-ntreba cum te poate fura, ea, patria, statul adică – întreabă-te cum poţi tu fura pe ea! Nu mă-ntreba cine-a zis asta, că nu ştiu: un franţuz.

Pristanda sărută din nou, înghiţind greu în sec, mâna Ziţei şi iese.

Scena 3:

Tipătescu, Ziţa

TIPĂTESCU: – Iei puţintel loc?

ZIŢA: – Parcă nu ştii că nu mă mai încape mobila aiasta?

TIPĂTESCU: – Bravo, înseamnă că-ţi prieşte

guvernarea. Doar n-o să fii ca gălbejitele alea din opoziţie?

ZIŢA: – Las-o jos că măcăne! Zoe e „gălbejită”, ai? (El se arată uşor ofensat, ea se uită vizibil pe sub fotolii. Tipătescu „pescuieşte” o batistă, în timp ce Ziţa e întoarsă cu spatele, şi o pune, discret, în buzunar.) Şi dacă nu ţi-o mai pui cu Zoe, că nu cadrează cu epoca, sigur îţi foşnesc ţie fetiţele prin Biroul Ovul! Pardon, oval!

TIPĂTESCU: – Cine, eu mami?! Mă jigneşti şi mă răneşti!

ZIŢA (tandră): – Că ce m-oi fi iubind tu pe mine! Iubeşti lovelele rămase de la nenea! Măcar mitocanu’ de Rică credea că mă iubeşte, tâmpitu’! (visează) Eram şi mai slabă pe-atunci, încăpeau şi soru-mea şi Rică în fotoliu lângă mine, când jucam renţ pe pedepse…

TIPĂTESCU (cască discret): – Şi atunci de ce l-ai lăsat pe amărâtul ăla de Venturiano, că ş-acum jucai renţ, în loc să fii oficială? (către sine) Şi acum mă atacă boul prin gazete obscure, săracul. Nu ştie ce reclamă-mi fac atacurile astea – că mă ţin treaz în conştiinţa publică… (tare) Tu puteai rămâne în amor cu studintele…

ZIŢA: – Da’ ce, se poate trăi din amor? Poate se putea pe vremea lu’ Caragiale… Până la urmă, contează şi caviarul, nu numai rimele din bileţelele de amor… Hai, că mi-a găsit nenea Dumitrache – Dumnezeu să-l hodinească pe unde-o fi acu, prin raiul cherestigiilor! – partidă bună cu tine! (Îl pupă pe guler. Apoi se uită atentă la gulerul cămăşii lui.) E la fel cu pupătura asta veche, că credeam că iar ai ruj pe guler de la alta. Ştii că iese greu la maşină… Ei, eşti băiat bun – bună mână a avut nenea! (fără pică) Ei, parcă nu ştiu de ce m-ai luat… Dragostea fără enteres e ca

interesu’ fără putinţă şi automobilu’ fără frână: cu rizic!

TIPĂTESCU: – Nu invoca, darling, interesu’! Ei, na, chiar tu recunoşti că atunci erai aşa, „mai gălbejită”. Ţi-aminteşti? Aveam loc amândoi pe-o crenguţă şi se mai vedea şi luna!

ZIŢA: – Lasă, bibicule-darling, nu te prosti. Ce lună? Ce creangă? Cheresteaua-ntreagă a lu’ cumnată-miu Dumitrache te-a făcut. Şi nu ţi-o spun de rău: e o dovadă expre de măiestrie conjugală – cine ce treabă are?! Că ai combinat minunat cheresteaua cu politica şi şampania şi tare ne-am mai distrat!

Sună interfonul. Tipătescu răspunde pe „tare”.

TIPĂTESCU: – Ce e, doamna Mazu? Sunt într-o şedinţă privată!

VOCEA DIDINEI: – Domnu’ subtorefect, e aici domnu’ Caţavencu şi zice că insistă. Că e ceva important. Că... arde!

TIPĂTESCU (ridică receptorul şi n-o mai auzim pe Didina): – Ai căpiat? De când are Caţavencul ceva important pentru noi?!

ZIŢA (cu admiraţie): – Niki ăsta-i un father-fucker!

Scena 4:

Tipătescu, Ziţa, Caţavencu, Didina
Uşa se deschide după o luptă care o face să vibreze. Intră Caţavencu, care o târâie în mersu-i grăbit pe Didina, agăţată cu „ghearele” şi dinţii de pulpana sacolului lui.

Caţavencu rămâne împietrit, când o vede pe Ziţa.

DIDINA: – Domnu'. subprefect, m-am opus din tot corpu, da' a intrat prin refracţie, n-am putut să-l reprim!

TIPĂTESCU: – Bine, bine... Da' de ce n-ai spus, doamnă Mazu, că avem presa la uşă? Presa, a patra putere-n stat după noi, Pristanda şi sfinţia sa părintele Pripici, nu stă niciodată la uşă! Eu înţelesesem greşit, că e careva de pe la Guvern şi la ora asta nu mai lucrăm cu Guvernul...

ZIŢA: – Ia te uită, fostul şef al lui Rică, care l-a dat afară de la trustul de presă... De când voiam să-ţi mulţumesc, să-ţi zic de bogdaprosti, da' nu mai ştiam cum se cheamă ziarul mata, să-i caut numărul în cartea de telefon. Şi nici în agendă nu-l aveam: uite, ditai agenda (o arată lui Tipătescu, mândră) – am şi număru'de-acas' a Guvernului! E agenda lu' Rică...

TIPĂTESCU (printre dinţi): – Ziţo, tu tot îl mai iubeşti pe ăla, chiar şi fără şampanie...

ZIŢA: – Sictir! N-am voie să fac şi io o mini-comparaţie, acolo?

CAŢAVENCU (s-a desprins din ghearele Didinei, care se retrage câineşte): – Vai, deranjez! Poate trec alt'dată?

TIPĂTESCU (oftează, cu speranţă): – Păi, dacă nu-i important... Pe altă dată, atunci... Ne mai auzim...

CAŢAVENCU (face semne, arătând-o pe Ziţa): – Poate e cazul... după? Aştept vreo zece minuţele? Sau... poate revin... Arde, dar arde la fel de bine şi mâine. Poate

chiar e mai bine.

TIPĂTESCU: – Domnu' Nae, domnu' Năiţă, eu n-am secrete faţă de popor, deci nici faţă de consoarta mea.

CAŢAVENCU: – Ei, era ceva… de partid. Doamnă, nu e vorba de afaceri amoroase, deşi cică „politica-i curvă", pardon de expresia mea bruscă!

TIPĂTESCU: – Eu n-am secrete nici de partid faţă de nevastă-mea şi nici secrete conjugale faţă de partid – şi n-am nici partid, căci, se ştie, avem independenţă politică garantată. Deci, ca şi în politică, nu-i aşa?, în sânul familiei se poartă transparenţa totală! (Ziţa scoate, ca dovadă, un colţ de jupon transparent de sub fustă.)

ZIŢA: – Hai, lasă, că te aştept în maşină. Da' nu sta mult, să nu ne înfundăm în asfalt, dragule, că eu mi-s femeie cu greutate; cumnată de fost manager al cherestelei, ce dracu'!

Ziţa îi face cu ochiul, amical, lui Caţavencu, apoi se strâmbă îngreţoşată spre sală. Se opinteşte în uşă, o roteşte cu forţă de două ori şi izbuteşte să iasă, cu un zgomot ca de dop de sticlă.

Scena 5:

Tipătescu, Caţavencu
Subprefectul îi face semn lui Caţavencu să stea jos, el însuşi rămânând în picioare. Caţavencu rămâne, nehotărât, semiaşezat. „Cade" greu spre scaun.

TIPĂTESCU: – Prietene, nu ne-am mai văzut… de la celelalte alegeri. Furtunoase! Frumoasă campanie de

presă ne-ai mai făcut în final, n-am ce zice!

CAŢAVENCU: – Întotdeauna imparţial! Sprijinim şi noi partidele serioase, care luptă pentru popor, da' care... nici nouă nu ne vin rău.

TIPĂTESCU: – Chiar mă gândeam adineauri cu Ziţa: dom'le, de când s-a numit academician, domnul Caţavencu nu ne mai onorează.

CAŢAVENCU: – Ne omoară preprecampania asta! Tot timpul trebuie să stai cu ochii pe ei! Nici acum nu veneam, dacă nu era chiar extra-important.

TIPĂTESCU: – Pentru noi?... Pentru... mine? Sau...

Scena 6:

Tipătescu, Caţavencu, Didina

Intră brusc Didina, parcă dansând în echilibru, cu două tăvi pe care abia le ţine: trei cafele, două pahare cu apă şi două sticle cu apă minerală sub braţ. Tăvile tremură de încordare; Didina, de curiozitate. Se uită tot timpul la Caţavencu.

DIDINA: – Nu v-am întrebat dacă cu zahăr sau dacă nu cu zahăr...

CAŢAVENCU (nervos că e întrerupt): – Nu contează!

DIDINA: – Atunci, în dreapta aveţi cu zahăr, în stânga fără zahăr. Cum zice domnu' suptorefect, „cu ciolan sau fără ciolan; la guvernare sau în opoziţie"...

TIPĂTESCU: – Taci, fă!!!

DIDINA (impasibilă, cu zâmbet: ştie ea!): – La domnu’ suptorefect se ştie cum preferă: dulce… că-i în putere.

CAŢAVENCU (se uită la ambele cafele şi se hotărăşte): – Mai dulce ca viaţa, doamnă: adică, fără zahăr. Dar nu cafea, nu, că face rău la inimă! Ceai, ceai englezesc de Beijing, dacă îşi permite Prefectura aşa ceva…

TIPĂTESCU (sieşi): – Că l-a făcut mă-sa cu ceai englezesc: pe-o ţâţă ceai dulce, pe ailaltă, „dulce ca viaţa”!

Didina desface un şnur de la brâu şi trage de el: de dincolo de uşa „deschisă” apare o măsuţă pe rotile, cu samovar.

CATSAVENCU: – Mersi. Senchiu.

TIPĂTESCU (de nervi, îi tremură nervos mâna cu linguriţa şi atunci o imobilizează sub el): – Bine, hai, lasă-le, lasă-le aici, că ne servim şi noi. Mazu, poţi să pleci, poate ai treabă acasă.

DIDINA (ştrengăreşte): – Am, am treabă… Nu mă feresc de domnu’ ziarist, că ne cunoaştem parcă de-o sută de ani: sunt invitată la un carnaval. (râde parşiv) Oricum, nu m-ar recunoaşte acolo nici dacă-l pup, că-i bal mascat! Deh. D’ale carnavalului!

Didina iese cu spatele şi închide uşa foarte încet, să mai prindă eventual ceva cu urechea, vreo boare de secret

Scena 7:

Tipătescu, Caţavencu

TIPĂTESCU: – Acum suntem în sfârşit singuri – nu mai iese de-aici nicio boare de secret! Ce „arde”, domnule?!

CAŢAVENCU: – Dom’ subprefect, astăzi am primit la redacţie o plastografie naşpa! De aia întâi nici n-am vrut să o publicăm: de când ne-am integrat european ca presă, noi nu publicăm plastografii şi tot felul de intoxicări decât după aia.

TIPĂTESCU: – „După aia”, ce?

CAŢAVENCU: – După ce aflăm că le publică şi concurenţa. Plastrografie-plastrografie, intoxicare, curat icter să fie – dac-o publică ei, o publicăm şi noi, aşa-i regula. Că p-ormă ne lasă cititorii şi „cumpără” ştiri numai de la ei! Da’ scrim la modu’: ia uite dom’ le ce mai plastrografie-plastrografie sau ce intoxicare-intoxicare mai publică şi ăştia! Ne dezicem, cum s-ar zice…

TIPĂTESCU – Bun, şi ce-i atât de toxic acum de a aflat chiar şi concurenţa matale?

CAŢAVENCU (demn): – Cât se poate de scurt: în anul una mie nouă sute optzeci şi nouă…

TIPĂTESCU (exasperat): – Dacă ne-ntoarcem iar la 1989 fix, ne-am procopsit! Ce-i cu intoxicaţia asta, frate?

CAŢAVENCU: – Am vrut să fiu scurt, că dacă ne-ntorceam la data trecută, la scrisoarea aia pierdută acum mai bine de una sută de ani…

TIPĂTESCU (plictisit): – Aia a fost teatru, dom’le! Doar n-ai crezut că era pe bune! Da’zi, zi-i de asta de-acu’!

CAŢAVENCU: – Intenţia unui oarecare grup abscons de interese de a vă iarăşi denigra-n public din nou după 1884 şi după 1989 m-a făcut să vă pun acum în gardă. Că tot am amintit de acel caz de scrisoare, ştiţi, atunci când l-am ales senator pe domnu' Dandanache, eroul de la loviluţie... De la revoluţie...

TIPĂTESCU (nerăbdător): – Care revoluţie, dom'le?

CAŢAVENCU: – Revoluţia: cea de la '48, of course! Atunci când au intervenit agenturile străine şi...

TIPĂTESCU: – Lasă, bre, revoluţia, că ştie toată lumea că nu ştim sigur nimic – zi-i mai de dincoace: ce-i cu plastografia aia?!

CAŢAVENCU: – Chiar nu vreţi să staţi un picuţ jos? Mai aproape de podea... Mai lângă popor, cum zice editorialistu' meu, care mă semnează zilnic săracu': ia uite, ce sincer sunt azi!

TIPĂTESCU: – Păi... să nu-mi spui că e vorba tot de...

CAŢAVENCU (dă, sumbru, din cap): – Păi, tot de... O scrisorică...

TIPĂTESCU: – Dom'le, acum eu sunt om însurat, integru... integral... Chiar şi pe la petreceri de Ziua Femeii, de Ziua Unirii, de ziua mea şi alte sărbători naţionale, pun cordon ombilical de oameni serioşi între mine şi femeile aşa, mai frumoase decât Ziţa, dacă am voie să spun aşa ceva... Chiar şi de ălea nasoale mă feresc, să ştii: să nu-mi iasă dracului vorbe pe faţă... Că or fi nasoale, da' deştepte... Ce naiba?! (curios) Şi zici că... e... tot o scrisoare? Eu nu mai scriu de mult: dictez lu' Didina la calculator!

CAŢAVENCU: – Tot. Tot o scrisorică…

TIPĂTESCU: – Tot… de amor?

CAŢAVENCU: – Tot! Păi nu v-am zis că-i tot plastrografie? Eu am venit fuguţa ca să vă pun atent în gardă, să căutăm împreună autorul, că trebuie să fie persoană intimă, cu abbces la informaţii intestine!

TIPĂTESCU: – Ei, na, ce fel de abbces?

CAŢAVENCU: – Pardon, cu acces. Cu acces la documente confidenţiale. E plastrografie, da' se vede că copia-i după un original!

TIPĂTESCU (curios): – Ca să vezi! Şi ce… scria în document?

CAŢAVENCU (scoate din buzunarul interior al hainei o hârtie): – E scoasă la imprimantă. E scanată după CEVA: le-am primit pe e-mailul meu.

TIPĂTESCU (priveşte, nedumerit): – Da' ce zici, domnule, nu-i nicio scrisoare de dragoste!

CAŢAVENCU: – Nu vă luaţi după fleacuri: ce poate fi ceva mai de dragoste decât un cec în dolari, pentru o femeie din zilele noastre?!

TIPĂTESCU: – Dar nu văd nicăieri numele meu!

CAŢAVENCU: – E cel al firmei mătuşii dumneavoastră, către organizaţia de femei Trahanache. Uite: emitent, doamna E-fi-mi-ţa. Efimiţa! Iar aici, la semnătura de ridicare a banilor, semnătură exact ca a doamnei Zoe Trahanache. Aceeaşi sumă, în dolari. Minus

comisionul.

TIPĂTESCU: – Fii dom'le serios! Mătuşă-mea, dacă o mai trăi, câştigă din chiria unei camere şi din pensia de republicană. De unde să aibă parai şi pentru doamna Trahanache? Abia a putut săraca, din pensie, să asfalteze o stradă!

CAŢAVENCU: – Păi, vedeţi? E plastografie! Ca să vină lumea de la mătuşă la subprefect, şi de la subprefect la nevasta liderului de opoziţie... Să vă compromiţă adânc, adică! Ce-i drept, ăştia au cam cheltuit în preprecampania electorală. Chiar ne întrebam de unde au atâta bănet răpciugoşii. Cum scria, în editorialul de azi, în ziarul „Vocea investitorelui naţionale" (aruncă peste umăr capul) ăla, Venturianică. Îl ştiţi: a făcut un masterat la Prefectură, cu o bursă suedeză... sau un bufet suedez, nu-mi aduc acum aminte. Că au şi suedezii bufetele şi faliţii lor...

TIPĂTESCU: – O expertiză grafologică va arăta că cecul acesta nu e valabil şi că nu l-a semnat nimeni!

CAŢAVENCU: – Da. Da, dar... Expertiza durează, iar mătuşa dumneavoastră poate fi constatată ca reală chiar şi fără expertiză, de la vecini; ca şi doamna Trahanache, care-i chiar (evocă nişte sâni imaginari) foarte reală... Da' dacă ne uităm în vechea arhivă a ziarului, apar şi articolele alea despre biletul de amor de la către – către, ştiţi dumneavoastră, care s-a pierdut... Chiar şi eu a trebuit să bag o ştire pentru mâine, cu „biletul" cel nou. Adică, bilet vine din engleză, din bill, adică chitanţă... Dar, nicio grijă, publicăm tărăşenia fără afirmaţii. Doar cu semne de întrebare.

TIPĂTESCU: – Mai rău nici că se poate: când îşi

răspund la semne cititorii, nu ziariştii...

CAŢAVENCU: – Aş putea să nu-l public deloc...

TIPĂTESCU (se învârte în sus şi-n jos): – Ştii ceva? Publică-l sănătos, domnule! (Caţavencu, dezamăgit, cască gura.) Ştii cum se spune: decât să nu scrie presa deloc de tine, mai bine să scrie ceva de rău! Că românul ştie să nu crează acuzaţiile în preprecampanie electorală, chiar dacă sunt autentice.

CAŢAVENCU (se scoală): – Atunci, chiar... ne-am înţeles?

TIPĂTESCU: – Sigur, îţi rămân recunoscător.

CAŢAVENCU: – Că chiar? Şi să fie atunci de pagina întâi?

TIPĂTESCU: – Să fie de pagina întâi!

CAŢAVENCU: – Cu verzale?

TIPĂTESCU: – Pune câte verze vrei. Auzi? Poţi să-l faci serial? Dă bine ca subprefectul să pară băiat viril. Un aşa scandal o să-i amuze pe şefii din Cabinet, iar Ziţa o să se prăpădească de râs – ştii cum e dumneaei, se bucură când mă citeşte. Da' să nu-i spui acum, că se zguduie de râs şi-mi intră naibii automobilul statului în asfalt!

CAŢAVENCU: – E bună! Curat serial vă fac! (încet) Şi eu care credeam că-l înatorez să nu-l public!

TIPĂTESCU (prefăcut emoţionat, îi strânge mâna): – Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru atenţie...

CAŢAVENCU: – Aş, fleacuri… (se face că ezită, întorcând capul teatral de câteva ori, parcă alungând un gând) De fapt, dar lăsaţi.

TIPĂTESCU: – Dar zi-i, nu mă lăsa curios!

CAŢAVENCU: – Mă rog, à-propos de îndatoreală, puteam să vin şi altă dată – azi, da' mult mai pe seară. Dar, oricum, azi: ştiţi, termenul e cam înghesuit…

TIPĂTESCU: – Adică?

CAŢAVENCU: – E vorba doar de Goe acesta al meu. L-a ajuns şi pe el masteratu' şi mă gândeam să-l petreacă pe la Freiburg, dacă nu se poate la Paris. Că ştiu că la Paris e trei locuri, dă-i ocupat pentru nepoţii Cabinetului…

TIPĂTESCU: – Poate te servesc cu altceva: o apă minerală, o cafea… Ce-are masteratul cu… Prefectura?!

CAŢAVENCU (parşiv): – Da'… Ionel al dumneavoastră? El e pe două locuri… L-o fi ţinut adică minte ministrul Culturii personal, că când i-a pus cândva Ionel dulceaţă-n pantofi…

TIPĂTESCU (oftează – de amintiri!): – Parcă nici n-ar fi trecut suta asta şi ceva de ani!

CAŢAVENCU: – Să-i spun lui Goe să-şi ia periuţă de dinţi în germană?

TIPĂTESCU: – Ei bine, bine, să-mi laşi mâine cererea la secretară, dacă zici că domnu' Goe ăsta al dumitale e atât de merituos.

CAŢAVENCU: – OK, am şi lăsat-o de azi, la Didinuţa. Staţi liniştit, e în plic închis, ca la licitaţii – dacă a

desfăcut-o, n-a desfăcut-o oficial…

Scena 8:

Tipătescu, Caţavencu, Trahanache

Se aud bătăi puternice în uşă. Tipătescu sună la telefon. I se răspunde greu.

TIPĂTESCU: – Chirac? Nu, că acesta-i preşedinte undeva prin Franţa! Chiriac? Chiriac! Răspunde dracului odată! Cu cine naiba te mai giurgiuleşti în timpul serviciului?! După ce că nu mai inspectezi posturile, ca pe vremuri, nici de paza prefectului nu te mai ocupi ca lumea!

Uşa se deschide, încet. Trahanache, care bătuse în uşă cu bastonul de alpinist, se bucură că-i vede, dar se uită direct la un fotoliul din care a sărit Caţavencu, spre care se şi duce şi unde se trânteşte în largul său, împingându-l cu blândeţe, dar hotărât, pe intrigant, ca să-şi facă loc.

TIPĂTESCU: – A, e bine, e foarte bine că-i şi presa aici! Să vază că opoziţia nu se dă în lături de la nimic! Trece şi peste cadavrele şefului pazei şi secretarei, numai ca să mă sforţeze în exerciţiul public!

TRAHANACHE: – Taci, Fănică, că doar nu suntem filmaţi! Ce pază, ce şef, ce secretară, ce (dispreţuitor, arată către sală, ieşind o secundă din aerul său adormit) … ce public? În Prefectură e vraişte, de parc-ar fi căzut Guvernul. (Brusc interesat de idee, se uită îndelung la ei.) Sau a şi căzut? Deci… nu?

CAŢAVENCU (puţin jenat): – Să trăiţi, domnu’ preşedinte!

TRAHANACHE: – Ce să trăiesc, că te omoară scările, la ăştia! Vine omu’ cu vreo petiţie, ceva – până sus la prefect, la subprefect, la secretară, se „rezolvă”: moare omul şi nu mai e nevoie! Da’ ia zi, domnu’ Năică, ca ce calitate mi-ai spus „preşedinte”? De Cameră de Comerţ, sau de şef onorific de partid? Sau de comitete şi comiţii europene?

CAŢAVENCU: – De preşedinte de O.N.G.: fi mare punct, a mare punct, de mare punct, din nou a mare punct – LADA! Organizaţia pentru Apărarea unor Drepturi ale Administratorilor. Ştiţi dumneavoastră pasiunea mea pentru societatea aia civilă... (lui Trahanache, încet) Mai vorbim mâine de bursuliţa aia a lui Goe, da? (Trahanache îl strânge afirmativ şi părinteşte de umăr.)

TIPĂTESCU: – Ce „societate civilă”, dom’le?! Că mai bine era societate de răcani, şi-l băgam acu’ pe dom’ Trahanache la arest, că armata-i cu reguli stricte!

TRAHANACHE: – Fănică e pontos, cum îl ştiu. Auzi, domnu’ Nae, ai puţintică răbdare, să zic şi eu trei vorbe tet-atet subprefectului? Că pe urmă iar le uit, şi se cheamă c-am urcat atâtea trepte degeaba.

TIPĂTESCU (rece, se gândeşte deja la „scrisoare”): – Ei, ce zici mata? Că poate chiar a căzut Guvernul, şi nu mai trebuie să cobori treptele...

Tipătescu îi strânge mâna lui Nae, mulţumindu-i discret, mişcând din buze fără vorbe. Acelaşi joc şi la celălalt. Caţavencu pleacă, salutând. Până iese Caţavencu pe uşă, Trahanache vorbeşte încet, obosit, apoi devine normal şi se ridică sprinten în picioare.

Scena 9:

Tipătescu, Trahanache

TRAHANACHE: – Asta cu treptele, e fleac! Luni m-am urcat cu tot activu’ de partid, în întregime, la berărie, la restaurantul ăla din turn, acela (îşi apasă inima) fâl-fâl, fără lift, de-mi simt şi-acu’ ficatu-n gât. Marţi am urcat de patru ori la mine la bloc, şi tot nu mi-am amintit până azi de ce am plecat de-acasă. Miercuri am avut întâlnirea de 122 de ani, cu colegii… Ştii, m-am cam turmentat ca pe vremuri, după alegeri… Ieri, a vrut cocoana s-o duc la cultură, la comedie la „Union”… Eu n-am răbdat să stau: o piesucă de Gârbea, cică tot cu de-alde noi ăştia, politicianiştii, cu cafele, cu miniştri – mă rog, cu prostii! Nonsens, monşer!

TIPĂTESCU (furios): – Dacă te vede-acum, nene, careva, la Prefectură?!

TRAHANACHE: – Păi Prefectura nu-i pentru public? Nu sunt şi eu publicul, monşer, ce, eu sunt rezervat? (rău) Vezi, my dear, cum mă primeşti! Bine că n-a fost Zoiţica de faţă, să vadă la ce aşa maniere ai ajuns! Halal prieten! Că îi şi spuneam eu ieri lui Mache! Nu ieri, miercuri! (îşi face cruce) …

TIPĂTESCU: – Nene, chiar n-am timp de dumneata! Îmi ard o mulţime de lucruri pe cap!

TRAHANACHE (se uită la capul lui Tipătescu): – Da’ când erai prefect şi om de-al nostru, nu-ţi ardeau lucruri urgente pe cap? Pe-atunci eram „nene Zarahio” în sus, (gest vag cu mâna) „Zoe dragă” în jos…

TIPĂTESCU: – Păi dacă v-a plăcut să staţi în opoziţie! De ce n-aţi fuzionat, bunăoară, cu ai noştri, care-s la putere? Căpătai un scaun (sieşi), cu rotile (tare) de vice

– că ce-ţi mai trebuie şefie la vârsta dumitale? Iar pe Zoe o alegeam preşedinta Organizaţiei de Femei, că asta a noastră oricum e tot timpul în străinătate, la întâlniri şi cocktailuri cu ţărani şi ţărance europene… De a ajuns Ziţa, din onorifică, să facă prezenţa la şedinţe! Eu ce pot să fac? Înţelege şi mata: am tot timpul presa la masă – şi bună ziua dacă-ţi dau mi se-aprind paie-n cap, află pe urmă domn' preşedinte şi mă beleşte!

TRAHANACHE: – Stăi, omule, că nu te deranjam dacă nu era şi interesul tău la mijloc!

TIPĂTESCU: – Aş! Ştiu de ce-ai venit: pentru autorizarea marşului. Ei bine, dacă făceai marş doar mata şi cu Zoe, închideam ochii. Da aşa, şase sute de oameni?!

TRAHANACHE: – Ei, răhăţel – merde, că eu am rămas mai mult francofon decât anglofil! „Şase sute" or să scrie ziarele noastre. Or să vie vreo cinzeci-treizeci-acolo, care or să treacă de două-trei-ori. Şi ce, o să-i împuşti cu sare-n buci dacă trec?

TIPĂTESCU: – Nici nu-i treaba mea: Poliţia vă dă avizul.

TRAHANACHE: – Parcă eu nu ştiu: tu omul Guvernului, Pristanda omul Guvernului, adică al prefectului, care-i mereu plecat, adică al tău… O fi Pristanda băiat cu licenţă, de când l-a trimis pe şoferul ăla în locul lui la examen (Tipătescu îi face semn, împăciuitor, să tacă), da' tot poliţaiul Ghiţă rămâne, acela care se cocoţa pe burlane la popa Pripici, pe vremea când nu se inventase Internetu'! Uite, multe au rămas ca pe vremea lui nenea Iancu: chiar îi număram, venind încoace, steagurile din faţa secţiilor – canci steaguri! Şi trebuia să

fie – sigur le găseşti la „Cheltuieli”! – trei la Rutieră, trei la Municipală, trei la Judeţeană. Trei ori trei, zece, că mai trebuie şi unu-n birou!

TIPĂTESCU (absent): – Trei, nene?

TRAHANACHE: – Păi, trei: unu al scumpei noastre patrii – că cum ar veni, şi a matale –, unu’ de NATO şi altu’ de UE, că dă bine.

TIPĂTESCU: – Lasă-mă acum să te ghicesc: n-ai venit pentru marş, ai venit pentru steaguri?

TRAHANACHE (Scoate din buzunar o hârtie şi-l plesneşte tandru pe subprefect peste piept cu ea. Tipătescu îşi forţează privirea ca să vadă la nivelul pieptului.): – Ce steaguri, dom’le? Ce steaguri?! Am venit, ca şi-alt’dat, când noi îţi eram tot prieteni, pentru o (îl bate iar pe piept, tocmai când Tipătescu parcă începuse să citească) plas-tro-gra-fie ordinară! (îi plimbă hârtia pe la nas, de la stânga la dreapta şi invers, făcându-l pe Tipătescu să mişte capul după scrisoare, până se aude un pocnet – gâtul!)

TIPĂTESCU (bănuială): – Ai vorbit cu Caţa... cu cineva? Sau... ai primit şi dumneata... un e-mail?

TRAHANACHE: – Ce miel, Fănică? Ce miel, băiatule?! Am primit o hârtie de la bancă, în copie. Un cec de la mătuşa ta, coana Efimiţa. Şi aici, uite, copie după semnătura nevesti-mii, Zoe. Totul într-un plic nesemnat.

TIPĂTESCU: – Şi plicul? Cine ţi l-a adus, Caţavencu?

TRAHANACHE: – Aş, frate! îl ştii pe cetăţeanul acela cam turmentat, beţivu’ ăla de alcoholic, ăla de l-a

votat pe domnu' senator Dandanache, fie-i ţărâna uşoară? Agamemnon Dandanache, domnul acela fin, culant, din capitală, care ne-a făcut cinstea... (bârfă de voie) Acela, ştii, de l-au dezgropat rudele ca să-i scoată scrisorica aia de şantaj, cusută-n rever. Ei bine, el, cetăţeanul ăsta abstinent, apropitar, a venit cu scrisorile. Că zicea că a primit mai multe – acelaşi scris pe plic, aceeaşi culoare plicul! – şi că o să le ducă la adrisanţi...

TIPĂTESCU: – Şi n-ai putut sa de ei? Să-l fi servit cu un whisky-ceva, să-l tentezi, şi – hârşti!

TRAHANACHE: – Aş, se poate?! Am încercat eu, da' omul nu mai are niciun haz: a fost pe la „Alcoolicii Unanimi" înainte, la dezalcoo-coalizare, şi i-a intrat în cap că „băutura, tutunul, cititul, fiscul şi femeile dăunează grav sănătăţii".

TIPĂTESCU: – Cu femeile chiar are dreptate: chiar şi-atunci când chiar n-ai nimic cu ele, tot apare vreo scrisorică, vreun cec de amor! (pune mâna pe telefon şi formează) Şi cum zici că-l cheamă pe concetăţean?

TRAHANACHE: – Păi nu-ţi zisei că-i de la „Alcoo-coaliticii Unanimi"? E unanim şi el! Nu mai bea, trebuie să aibă şi el ocupaţie: ne aduce plastrografii – mie, lu' Năiţă, lu'... Eu ţi-am adus numa' o copie, da' cetăţeanul îşi amintea că a dus vreo sută optzeci şi şase pe la unii...

Tipătescu trânteşte receptorul.

TIPĂTESCU: – Mersi, nene Zaharie! (încet) Mersi, Nae!

S fă r şi tu l actului I

A C T U L II

Acţiunea se petrece într-o cameră din spate, undeva... Un băruleţ în fund, cu afiş electoral pe perete, două mese şi scaune la rampă.

Scena 1

Chiriac, Ziţa
Chiriac trebăluieşte la băruleţul din fund. Intră Ziţa.

CHIRIAC: – Săru-mână, doamnă prefect! (Îi sărută mâna de mai sus de cot şi până la vârful degetelor, unde se termină.)
ZIŢA: – Hai sictir, când suntem singuri, poţi să-mi spui „cumnată”! Ş-apoi, Fănel nu mai e prefect, e subtorefect.

CHIRIAC: – Mă rog, Ziţuţo, nu mă ofensez să fim intimi când nu e lume politică pân’ jur. Iată, am rezervat mesele. Chiar am comandat altele noi, la aşa vizită rară! (Bate cu degetul în tăblia unei mese.)

ZIŢA: – „Mesele”? Da’ ce, suntem caracatiţe, să ne întindem pe mai multe?

CHIRIAC: – E mai bine aşa. Firma pierde un pic, da’ asigurăm secretu’... Nu ştii niciodată când e vreun ziarist la altă masă, că ziariştii ăştia arată la fel ca oamenii. Păi pot adică să mă risc io, care consimţ la onoarea matale şi a lu’ domnu’ Tipătescu...?

ZIŢA: – Sheet! Azi chiar voiam să mă vază ziariştii! Că ştii cu cine mă-ntâlnesc? Nu ştii!

CHIRIAC: – Cu domnu’ Caţavencu?

ZIŢA: – No! Asta a fost în altă piesă! N-ai să ghiceşti. Ei, ce mai face ţaţa, că n-o mai văzui de-un secol şi zece minute?

CHIRIAC: – Vetuţa săraca se tot plânge de şale, că altceva nu-mi spune. Zice că are contract de confidenţialitate cu partidu’ conului Zaharia şi tot ce găseşte la coş, la latrină, pe jos – hârşti! –, le arde. Dacă e scris ceva, le arde, pentru secret…

ZIŢA: – Păi mă Chiriac, de ce n-o scoţi tu pe ţaţa din serviciu? Dacă era şi ea pe la public relations-ceva, pe la protocol, mai zic, da’ să spele ea, fostă văduvă de cherestigiu, podelele şi closetele de partid, înfundate cu doctrină d-aia ieftină, că higienica-i prea scumpă pentru ei?!

CHIRIAC: – Da’ măcar mai copiază din bileţele, înainte să le arză. Unele pot fi asigurările noastre de vreme rea…

ZIŢA: – Nu merită, nene Chiriac, ascultă-mă pe mine! Nu că n-aş cumpăra şi eu câte-o copie-acolo din când în când, că mototolul de Fane nimic n-află de la ziariştii lui, geaba plăteşte. De la Ţaţa, cu reducere, ca între rude… Da’ ne vorbeşte lumea: cică soră de nevastă de subprefect, fost prefect pe vremea lui nenea Iancu, şi răstoarnă scrunierele la partidu’ lu’ Trahanache! Nici măcar în putere! Partidu’…

CHIRIAC: – Numa’ mandatul ăsta, că ălălaltu iar ajung ăştia la putere – nu te supăra că îţi spui. Că vă mai odihniţi şi alde matale fo’ patru ani şi iar veniţi pe treabă

patru… Şi iar îşi suflecă Veta poalele-n brâu ca să adune beleţele de pe sub mese…

ZIŢA: – Mă rog, voi ştiţi. Numai să nu se plângă sormea c-am abandonat-o în clar-obscuritate! Că şi când s-a luat cu tine, după ce s-a dus săracu’ nenea Titircă…

CHIRIAC: – Păi n-o luai nici acu’ cu acte, că să nu-i stric cazieru’… Eu, mă-nţelegi, la Prefectură, ea în opoziţie… Apoi viceversa.

ZIŢA: – Oricum, lumea ştie. Şi dacă ştie, cunoaşte. Ce nevoie are de acte, dacă dumneaei iese zilnic de la domiciliul conjugat? Da’ să nu uit vorba: ziceam că trebuia să iei şi tu ceva funcţie în partid, să nu stea soru-mea cu un – nu te supăra – coate-goale, după ce-a fost nevastă de exportator lemn!

CHIRIAC: – Io mi-am zis şi iar mi-am zis: foncţia la stat e, care va să zică, fără impregnare politică. Bunăoară azi, iercam din întâmplare la poarta Prefecturii, că când a venit conu’ Trahanache… Dacă eram la partidu’ dumnealui, se zicea că-l favorizam, iar dacă eram la partidul mata…

ZIŢA: – Reţine, al meu, al urmaşilor urmaşilor mei, nu şi al soţului meu, care chipurile chiar e independent, după Constituţie!

CHIRIAC: – Păi nici nu ziceam de dumnealui! Ei, şi ce făceam io, dacă eram în partid la mata? îl obturam la intrare! Păi, frumos este, după ce ani de zile i-am dat bună ziua de mă dor ş-acum şalele?! Aşa, independent fiind, ca oaia care suge la doi miei – că pot să spui, că am încredere, ca fiind rude! – i-am zis lui nenea Trahanache că

nu e prezent domnu’ suptorefect. Da’ i-am făcut şi cu ochiu’, aşa că dumnealui a spus că se duce măcar la Registrsatură să se registreze. Numai că a luat-o în sus, pe scări, iară Registratura era jos la suptsol – colea! Poate face sport, mi-am zis, că cine-s eu să-l întreb tocma’ pe conu’ Zaharia când urcă ca să coboare?!

ZIŢA: – Corect, măi Chiriac, măi. Hai, du-te iute şi dă să ne facă două cafele cu vârf, ca să nu aştepte atunci când vine cine trebuie să vie!

CHIRIAC: – Păi ce să le dau la făcut?! Io le fac, cu mânuţa mea! Patru vă fac!

ZIŢA: – Nu aşa tari cum i-ai făcut şi bietului Agamemnon – şi dus a fost!

CHIRIAC (îşi face cruce): – Doamne-fereşte, cumnăţică!

ZIŢA: – Doamne-fereşte! Hai, iute, că şi vine!

Chiriac iese.

Scena 2
Ziţa, Zoe, apoi Chiriac

Ziţa se plictiseşte. Intră Zoe, care o salută mieros chiar de la început, dezapreciindu-i însă vizibil dimensiunile. Ziţa observă, dar se străduieşte să surâdă.

ZOE: – O cafea, o Fanta, un Pepsi, ceva? Nu se poate discuţie fără băuturi tradiţionale româneşti! Eu plătesc!

ZIŢA: – Stai, dragă Zoe, doar eu te-am invitat, eu fac

cinste.

ZOE: – Dragă doamnă, cinstea ori o ai, ori o pierzi: n-o faci! Iar de plătit, aici nu eşti la dumneata la firmă, nici la partid, suntem pe teritoriu neutru. Şi încă nu la stradă, ci în camera din spate. Lăsaţi-mă să clopoţesc eu după garçon!

ZIŢA: – Insist, din amiciţie: clopoţesc eu!

ZOE: – Madam, ştiu să clopoţesc şi singură! Om vedea pe urmă cine-o plăti, da' măcar de clopoţit, vreau să clopoţesc, cum sunt învăţată, în persoană!

ZIŢA: – Gata, clopoţim amândouă!

Pun amândouă mâna pe clopoţelul de pe masă, dar clopoţelul nu are limbă. Atunci, femeile strigă: – Ospătar!

ZOE: – Garçon!

ZIŢA: – Chiriac!!!
ZOE (mirare): – Chiriac ne serveşte?

ZIŢA: – Serveşte în timpul liber de la Prefectură. Dar în fond, ne serveşte tot timpul pe noi…

ZOE: – Azi pe voi, mâine pe noi…

ZIŢA: – Lasă, că ştiu că vinde sanvişuri la organizaţia voastră de femei, da' mă fac că nu văz. Ce, e rău să vă ia banii adunaţi de la popor în timpu' guvernării?

ZOE: – Poate-i place de noi.

ZIŢA: – Muşcă-ţi limba! Dacă află Veta că se uită după femeile partidului…

ZOE: – Păi Veta nu-i femeie şi nu-i tot la noi, femeie la toate? Spală podele, lipeşte, dezlipeşte afişe, face cafele, ne prinde programele politice la televizor… Păi, dacă o făcea şi Şcoala politică de primăvară-vară, o avansăm înainte. Adică, rămâne numai pe cafele şi programe de finanţare externă…

ZIŢA: – Păi aşa-i familia română, divizată. Soţul, cu partidul care trebuie, nevasta, la pripăşiţi şi mocofani…

ZOE: – Da' ce, dumneata eşti la alt partid decât domnul Tipătescu?

ZIŢA: – Hai, zi-i Fănică, că doar nu-i iei polenul! Păi, în cazul nostru, e o excepţie. Nu ştiai că suptorefectu-i independent politic, prin lege?

ZOE: – Păi ştiam, c-o ştie tot poporu', da' nu mă crezi proastă, s-o crez şi eu. Că se vede!

Intră Chiriac şi doamnele schimbă vorba

ZOE: – Hai bonjur, am venit în… audienţă la doamna subprefect…

CHIRIAC: – La „Prefectura" asta a mea, poate intra oricine, numa' să-l ţină ficatu' câte pot să-i torn io! Ce-aţi servi?

ZOE: – Vreau un cappucino, dar ştii, aşa, mai veşted, mai fără tărie, că mă ia de cap.

ZIŢA: – Ba mie să-mi dai ceva tare şi mai ordinar, un rom sau o mastică, că-s mai din popor! Şi să-mi aduc aminte de când am scăpat eu de primul bărbat, beţivanul ăla de Ţircădău. Ei, mitocanu, între timp l-au făcut şi pe el poet, că nu se cerea gramatică de când cu versul alb şi acolo la poeţi, mai toţi bea...! (Îşi aminteşte cu plăcere parcă) Mamă, ce afectuos mă mai bătea! Mă bătea în versuri: „metric, cu măsură", zicea ticălăsul, când mă mardea! Avea un picior de scaun şi bătea tactul la fundu' meu în măsura trei pe patru – ţin asta minte de la muzică. Asta acţiune! Acu, când mă mai supăr, îl ameninţ pe Fănică cu pantoful, da'nu-l mardesc, că mi-e oarecum... Ditai bărbatul de stat, eu o doamnă... (către Chiriac) Şi adă, bă ospătar, seminţe. Multe, să fie, ca pentru două doamne care n-au vorbit de mult.

CHIRIAC: – Şi... ălea cinci cafele?
ZIŢA: – Bea-le tu – fac cinste!

Chiriac aduce Ziţei ziarul pe un platou, acoperit cu capac de plastic.

ZOE: – A, citeşti „Caţavencul de câmpie"?! Noi nu suntem abonaţi la aşa ceva!

ZIŢA: – Şi de aia afli acum de la alţii! Io-te: citeşte, delectează-te, până vine trataţiile!

ZOE (Citeşte, râde): – I-o-te ce scrie, mizerabilu'! Că aş fi luat un milion de dolari de la tante Efimiţa! Păi ce, eu mi-s damă de numai un milion?!

ZIŢA: – Şi nu te-nfurii?

ZOE (râde): – Uite că nu!

ZIŢA: – Şi nu faci spume la gură?! Nu te simţi ofensată?

ZOE (bate nervos cu piciorul, dar şi-l fixează cu amândouă mâinile, pe sub masă): – Hai să fim serioase, dragă: cine se scuză se tachinează... Sau nu, cine se scuză se-amuză: aşa-i proverbul strămoşesc, de la Confucius citire! Ai văzut tu vreun mahăr, din cei chemaţi pe la Parchet sau pe la DNA, să facă emisiune specială ca să ceară socoteală acuzatorilor? Pârţ! Atât: nu recunoşti nimic, ca la Poliţie! Eşti vinovat? Nu recunoşti! Eşti nevinovat? Nu recunoşti! Tot aia-i!

ZIŢA: – Măi fată, trebuie să conteşti totu', e onoarea ta în joc: am chemat expre şi-un cameraman simpatic de la trustul lui Caţa: Spiridon – îl ştii de la nenea! Molâul ăla. L-a bătut de-atâtea ori nenea Titircă cu patefonu-n cap, c-a prins dragoste de televiziune. Ei, el vine, tu le spui vreo două, să afle şi telespectatorii ce acuzaţii veroase ni se aduc. Am pus-o şi pe tanti Efimiţa să-i conteste, la telefon.

ZOE: Să conteste Ştefan, soţul tău, că-i mătuşa dumnealui! E şi om oficial...

ZIŢA: – Fănic-al meu n-are ce contesta, adică... n-are cu ce! Abia mormăie cu presa, n-are verva ta! Îţi spui drept: săptămâna trecută l-am adus pe Spiridon al nostru de la studio...

ZOE: – Păi, ş-al nostru, că i-am plătit două clipuri publicitare la preţ de trei, numa' să taie îâî-urile şi ăăă-urile lui Zaharia...

ZIŢA: – Mă rog, televiziunea noastră-i independentă: ia banu' de la toată lumea.

ZOE: – Na, că te-am întrerupt. Ziceai că săptămâna trecută…

ZIŢA: – Ce-i? Ce-i cu săptămâna trecută?

ZOE: – Nu ştiu, ziceai de Spiridon…

ZIŢA: – Ce-are-a face Spiridon? Ştii că băiatu' s-a lăsat de fumat? Nu degeaba-l caftea cumnată-miu Titircă Inimă-Rea! Chiar şi dup-o sută de ani s-a prins învăţătura dumnealui, că era europeană! Europa fumează? Canci!

ZOE: – Zieai ceva de studio, dragă!

ZIŢA: – A, da: ziceam că l-am chemat pe Spiridon cu camera, să zică şi Fănel al nostru câte ceva pentru alde popor, ceva concret-neconcret-acolo: că mărim, că ajutăm, că vă dăm bla-bla-bla, că am primit bla-bla-bla, că obţinem de la UE, că vom primi, că cum au furat ăştia dă dinainte… bla-bla-bla. Că telespectatoru' se uită la mutră, oricum nu-nţelege ce se zice boul, că zice repede.

ZOE: – Şi?

ZIŢA: – Păi, şi! Şi n-a avut nimic a spune, deşi repetase cu mine în prealabil. A stat cinci minute, ca capra la tăiat lemne, crăcănată-n gol, apoi a zis un îââi, cam ca jupânul Trahanache când are talent la vervă, apoi a făcut semn lui Spiridon „să taie". N-are săracu' ce să spună la public. Ce era dacă apărea să dezmintă şi el un zvon, o acuzaţie gravă-ceva! Să zică că-i victimă, că are presa şi detractoarele ceva cu el, mă-nţelegi? E ca şi cum ar spune: votaţi-mă, bre, că am făcut buba pentru voi! Că dacă nu eram drept ca stâlpu' şi cinstit ca prostu, nu mă atacau

ăştia!

ZOE: – Aşa-i el, cu principii. Sau era pe vremea când ne frecventa. Parc-a trecut o sută de ani!

ZIŢA: – Că chiar au trecut. 122 de ani bătuţi pe muchie! Pe-atunci n-aveam laba gâştei la ochi şi ţineam regim…

ZOE: – Atunci, să rămână ca-n tren: nu răspund nici eu, nici Fănică.

ZIŢA: – Dacă bărbată-miu e mototol şi cu principii, n-o să las eu să se deşire partidul! Totul până la cinstea noastră, să nu ne acuze de dolari! Dacă era în lei, mai treacă-meargă. Că una-i să fii luat la bani mărunţi în bani româneşti: durează!

ZOE: – Fiecare cu ce-l doare! Nu vezi că pe mine mă leagă ăştia acum tot de vechiul scandal, cu scrisoarea aia pierdută? Că parcă a fost şi-o piesă cu subiect asemănător – nu ştiu exact, că nu mă duc la comedii, sunt sătul de comedia de-acasă… Zice aici (bate ziarul cu palma) că, pardon de expresie, e normal ca Fănică să mă plătească acum, după ce, undeva-cândva… Adică, mă-nţelegi, între noi ar fi fost ceva în veacurile trecute, o fi ş-acum…

ZIŢA: – Ce, ţi-o fi jenă că ziarele mai insinuează parşiv că între tine şi soţul meu?… Sheet! Fostul meu bărbat, Rică, ţi-ar fi zis că în zilele noastre nimic nu face mai bine la politică ca un scandal sexual. Uite, un Trahanache-gate v-ar ridica partidul în ochii electoratului. Da’ îi greu de crezut că jupânul Zaharia ar putea să te-nşele cu altceva decât cu ochii. Şi cu ăia, după ce-şi pune picături nemţeşti. În schimb, Fănică al nostru poate.

Numai să vree! O legătură la vârf – adică între tine şi Fănică al meu – ar oficializa bunele voastre relaţii cu Guvernul în teritoriu. Nu, nu te roşi, gândeşte! Pe bază de protocol secret forţat de ist scandal, după alegeri, că ieşim noi, că ieşiţi voi, aveam deja înţelegerea pe funcţii: ce luăm noi, ce vă mai lăsăm...

ZOE: – Păi atunci de ce să nu lăsăm să funcţioneze plastrografia? Să nu conteste nici doamna Efimiţa şi lăsăm electoratul să presupună...

ZIŢA: – Na, că l-am chemat pe Spiridon aici, cu cameră cu tot! Ce-i zic? Să nu bănuie ceva!

ZOE: – Ştiu şi eu? Ce-ar fi să cânt ceva live, un lied, o arie sau mai bine o manea? Că-n ultima vreme m-am cam dedicat muzicii. Am cât de cât voce şi băieţii de la „Union" îmi mai pun voce din reverb şi mă orchestrează pe computer. Mă dedic toată ziua şi uneori serile, e de notorietate că sunt o bună familistă, femeie din popor...

ZIŢA (încet, cu răutate): – ... Da, din topor

ZOE: – Pardon?

ZIŢA: – Ziceam că e şi mai bine, nu vor putea dovedi cu probe amantâcul ăsta, dar lumea poate tot va crede, sper, că e ceva – ceva. Bărbată-tu o să iasă de victimă şi de genleman, tu de om politic versat – mă rog, de femeie, şi politică, şi vărsată. Versantă! Fănică, de viril şi în budoar, şi la serviciu, ca un pui de preşedinte american. Ştii de când n-au mai scris ziarele de noi? De trei săptămâni! Timp în care am ţinut – Fănică a ţinut, săracuopt conferinţe de presă şi jumătate, că la una tocmai începuse meciul... Conferinţe interesante, cu alune, cafea, un coniac

cine doreşte... A citit Didinuţa comunicatele de la Guvern şi de două şi trei ori, de s-au terminat benzile, iar dumnealui a dat numa' din cap! Noroc că Didina era decoltată! Parcă pe vremea lui nenea Iancu mai avea şi Fănică replică la public... Iar de voi de când n-a mai scris nici Nae, nici măcar Rică? De aproape patru ani!

ZOE: – Ba de patru luni, când am donat pungile ăla inscripţionate, de Ziua Copilului Necunoscut... Mă întreb însă care-i interesul tău... Fănică-i la putere, Zaharia-i în Opoziţie, de ce să intrăm în bocluc împreună?...

ZIŢA: – Păi nu te uiţi, fa, la calendar? Mai e niciun un an de putere şi gata, vin alegerile! Sau uite, acum cică ar veni anticipatele! Păi nu veniţi voi, dragă, din nou la „mălai”? Poate m-oi ţine minte...

ZOIE: – Îmi place luciditatea ta. Da' pe ce te bazezi că am veni noi? Pe sondaje?

ZIŢA: – Păi sondajele nu-s şi ele făcute? Nu, dragă, poporu'i ca manejele, ăăă, menajele mele: m-am săturat de maţe-fripte, m-a dezvorţat nenea! M-am săturat apoi de opoziţie cu Rică, m-a dezvorţat ţaţa. De Fănică numai opoziţia mă mai poate desprinde! (imită zgomotul unei ventuze desprinse) Tot aşa, poporu' se satură mereu de ăia vechi şi vrea alţii noi. Şi, după ce se satură de cei noi, vrea alţii, şi mai noi. Şi vin tot cei vechi: adică voi! Şi puneţi voi prefecţii. Şi ce, nu-i bun Fănică al nostru de-o subprefectură barim?!

ZOE: – Din câte-l mai ţiu eu minte, chiar şi de prefect e bun. Numai purtător de cuvânt să aibă!

VOCEA LUI CHIRIAC: – Vineee!

C o r t în a

A C T U L III

DECORUL:

La avanscenă, trei uşi înalte, duble, transparente, pe rotile. Pe scenă, multe scaune şi un pupitru din plastic transparent, cu microfoane şi un telefon cu fir lung, în care se încurcă toţi.

Scena 1:

Farfuridi, Ionescu, Popescu
Toţi stau în picioare
IONESCU: – Domnu' preşedinte are şi vârsta la care… Cu toate atâtea comitete şi comiţii din care face parte… Ar trebui să mai lase şi pe altu', zău aşa!

FARFURIDI (înfăşurând în steag tricolor urna): – Domnule Ionescu, în primul rând că nu ne mai este preşedinte, ci preşedinte de onoare! Preşedinte o să avem când găsim unu' cu lovele pă el – cum zice casierul nostru, domnul Lefter, de când cu lozul ăla.

IONESCU: – „De când cu”? Domnu' Farfuridi, aiasta nu-i cacofonie, stimabile?

FARFURIDI (probează, introducând degetul în fantă, apoi un plic; dar nu în întregime, căci îl recuperează şi-l bagă grăbit în buzunar): – Cacofonie e numai la serviciu, în timpul liber mă mai cacofonesc şi eu lejer, ca tot românu'…

IONESCU: – E drept, şi eu, mă abţin pe la ore, pe la

catedră, dar când ies, e mai lejer să mă mai las slobod, să mă mai cacofonesc şi eu din când în când, de plăcere, nu din interes, ca băieţii. (revine la matcă, din nou grav) Şi cu chestia cu prezidentul: ei da, nu avem preşedinte-preşedinte, dar tot domnu' Trahanache ne paşte!

FARFURIDI: – Nu bre, ne păstoreşte! Noi, cititorii partidului – pardon, Doamne-fereşte!, „ctitorii" voiam să zic –, noi care am fost cu domnul Zaharia încă de la pas' opt – pas' nouă...

IONESCU (luând urna din mâinile la Farfuridi, care nu se mai satură să meşterească, şi aşezând-o, bufnit, pe pupitru, lângă microfon): – Dom'le, vremea „tătucilor" a trecut! mai lăsaţi-mă cu patruş'optul, să trecem la cincizeci şi trei, la cincizeci şi opt, la şaizeci şi patru, la şaizeci şi cinci, la şaptezeci şi unu, poftim, la „optzecişti", în fine, la optzeci şi nouă! S-a dus vremea când te mai lua cu „ai puţintică răbdare porcuşorule!" şi făcea tot cum voia muşchiu' dumnealui! Acu' un lider trebuie să fie mai fâşneţ, mai trecut prin ciur şi prin dârmon, prin PHARE şi UE...

POPESCU: – Pe când dumnealui nici nu ştie să scrie!

FARFURIDI: – Aş! Păi, dom' Popescu, n-aţi citit discursurile dumnealui de la gazetă?

IONESCU: – Ei, na brânză! I le scria când Rică, când Nae! O dată l-a pus şi pe Popescu, că ştia el că pe mine n-are tupeu!

POPESCU: – Am acceptat numai'ca să-i văd cu ochiu' meu biroul: I-am văzut – agenda n-are o dungă în ea, o iscălitură-ceva! Nu ştie dom' le deloc să scrie!

IONESCU: – Hai, poate sexagerăm (Farfuridi e fericit şi se întoarce cu speranţă spre Ionescu), cum să nu ştie deloc să scrie?! Sigur ştie să facă bastonaşe, esuri, eseuri… Mie mi s-a zis însă că pe documentele oficiale, unde n-are el încotro şi trebuie să mai şi semneze, pune deştiu'!

POPESCU: – Ei, taci, nene! Pune degetu'?!

IONESCU: – Dar nu pune degetul lui, că i-e frică să semneze ceva; cică are un sertar întreg plin cu degete. Diferite… Lansează zvonul că are câte-un bilet compromiţător de la vreun deputat, de la prefect sau de la Tipătescu şi, când ăla vine şi el noaptea, din curiozitate, să vază cu ochii lui şi bagă deştiul neştiutor în sertar, moş Trahanache, care nu are somn de când e la opoziţie, mai ceva ca Garibaldi în exil – hârşti! (Ionescu împinge cu piciorul un sertar imaginar şi loveşte cu talpa, o dată şi încă o dată) I s-a umplut, cică, sertarul de deşte, le ţine în şampanie ca să ţie mai mult…

POPESCU: – Şi când semnează ceva, cere lui Brânzovenescu: o iar dacă trebuie să iscălească ceva mai fin: o

FARFURIDI (fluieră dispreţuitor): – Că nu te pricepi la cultură, ştiam, că te citesc din gazetă. Dar că nu te pricepi nici la chei…

Scena 2:

Trahanache, Farfuridi, Brânzovenescu, Ionescu, Popescu, figuraţie. Intră Trahanache, Brânzovenescu

TRAHANACHE: – Bonjour, hello, mătăluţă dumneavoastră! Bine că sunteţi aici cu tonţii, ca să punem de-un drept de vot pentru Biroul Judeţean. Votăm odată universal: dacă-i „Da” pentru prezident, e „Mda” şi pentru viitorul Comitet.

POPESCU: – Păi, nu era vorba că discutăm mai întâi listele?!

TRAHANACHE: – Aveţi ten minutes răbdare, please!

IONESCU: – Cum să nu?! Dacă am venit mai de curând în partid – n-am nici treizeci de ani în organizaţie, e drept, asta nu înseamnă să n-am loc pe liste!

TRAHANACHE: – Ai puţină pacienţă, drăguţă! mai e până la alegeri!

IONESCU: – Păi dacă şi acum, că tot „mai e până la alegeri”, n-am loc pe liste, când o să am eu loc, la uninominale?! Măcar mă bucuram şi eu un pic: parcă-s prost şi nu ştiu cum stă chestia – cum se apropie alegerile, cum se înscrie, ori Caţavencu, ori Dandanache şi noi rămânem la lipit afişe cu limba, în loc să ne dedăm pe la discursuri în limbă clasică, pe la tribuni, pe la tribune...

POPESCU: – Păi nu-l mai pomeniţi pe domnu' Dandanache, că a decedat săracul. (încet) Îi şi-ajungea de la 'pas'opt încoa'!

IONESCU (deranjat vizibil): – Electoratul nu se preocupă de fleicuri! (cu spatele la Popescu) Îl înţeleg pe domnu' Popescu, să facă acum filosofie: dumnealui oricum n-are nas să intre pe listă: a venit în partid şi mai de curând, oricum, nu-i profesor universitar-doctor, ca mine, ci doar profesor suplinitor. (muşcător) Doar dacă vrea să mă suplinească în campanie, aşa, ca cascadorii – na, că iar

am cacofonit strâmb! –, să ia el pumni în nas în locul meu de la electorat! A murit Agamemnon, da’ vine el, o să vedeţi, „Ulise”: Nae Caţavencu, cel isteţ ca un reverb!

TRAHANACHE: – Lasă, domnu’ Ionescu, nu vă mai plângeţi atâta că vă vine Caţavencu, că doar v-aţi lăfăit până de curând în partidul dumnealui. Şi pe noi ne tot vexaţi pe-atunci prin jurnalul „Caţavencul de Câmpie” cu tot felul de pişcături inflamazte. Da să lăsăm trecutul trecuţilor…

IONESCU: – Să lăsăm trecutul să se aştearnă dracului, măcar azi să vie pacea cea veşnică peste plaiurile vânătorii ale domnului Caţavencu… Să îngropăm baltagul războiului!

FARFURIDI: – Ce să spui?!

BRÂNZOVENESCU: – Ce să îngropăm?! Ustensile inox de bucătărie? Din cauza atacurilor dumneavoastră era să-mi îngropaţi şi mie notariatul, era să dau ca şi faliment! Că… (privire semnificativă spre şeful onorific de partid) Nici conu’ Trahanache nu se mai autentifica pe-atunci la mine!

TRAHANACHE: – Dom’ Popescu, mai adă, bre, electorat de prin partid, să strângem odată voturile alea!

Popescu cască, se scarpină. Iese încet din scenă.

TRAHANACHE (se duce la pupitru, ridică urna până la ureche şi o scutură uşor, apoi o aşază la loc, grijuliu): – Domnu’ Brânzovenescu, noi suntem politicieni de caracter! Ba eu am fost puţin bolnav atunci şi Zoe, mititica, s-a dus să notarieze şi ea unde a citit reclama din ziar.

BRÂNZOVENESCU: – Din ziarul lui Caţavencu!

TRAHANACHE: – Să lăsăm disputele – domnul Caţavencu o fi el dictator de trust media – că cică-şi dictează scrisorile –, da' el scrie despre politicieni ca noi şi scrie bine. Adică, bine că scrie! Dar de candidat cu noi nu mai candidează!

IONESCU: – Mofturi mici de fată mare! Parcă n-am mai văzut noi ziarişti imparţiali ajunşi chiar miniştri! Doi am văzut!

TRAHANACHE: – Domnu' Caţavencu nu mai e simplu ziarist – e... academician!

BRÂNZOVENESCU: – Ne-om trezi şi de la el cu vreo „Istorie a literaturii”, în versuri şifonate, cu urmarea în numărul viitor!

Scena 3

Trahanache, Farfuridi, Brânzovenescu, Ionescu, Zoe

Intră Zoe

IONESCU: – Săru' mâna, da' azi n-are şedinţă Organizaţia de Femei!

ZOE (cu ochii la Zaharia): – Azi mi-s bărbată! Amazoancă! mai întâi sunt membră de partid şi abia apoi femeie, endependentă şi soaţă!

TRAHANACHE: – Că chiar. Aşa ziceam şi eu. Ce zici, drăguţă?

ZOE (lui, încet, printre dinţi): – Ai citit?

TRAHANACHE: – Da, că au dat dimineaţă şi la „Ştiri", la televiziunea noastră. M-a sunat până şi Dragomir, din penitenciar săracu': până şi acolo s-a dat pe ecran chestiunea cu biletu'! Aşa ş-a amintit şi el de noi, că mai trăgeam, ţii minte, pe la cârciuma lui când mergeam pe vremuro la moşie... Înainte de cooperativizare. M-au pufnit lacrimile la telefon de amintiri! Săracu'! Dacă nu dădea năpasta peste el, era şi el în partid... Da' o să meargă careva cu urna şi la el, că d-aia-i mobilă!

ZOE: – Şi ce ne facem? E clar că cecu-i un falş!

TRAHANACHE: – Curat falş, o să-i dăm o replică-n ziar şi la televiziune. Cameramanu-i p-aici pe undeva...

ZOE: – Stai, că m-am întâlnit din întâmplare cu Ziţa. Ea zice că ea şi Fănică nu dau replică, că aşa-i în politică: cine se-acuză se scuză... Să nu dăm adică replică, pentru ca să se creadă că... Să nu te superi, sunt vorbele Ziţei: să crează lumea c-ar fi ceva, ha-ha, între mine şi... între mine şi... (arată în diferite direcţii, iar cei aflaţi în cale degetului tresar) între mine şi Tipătescu. Că dă bine la viitoare alianţe să se zică că suntem noi o Opoziţie, da' nu d-aia infamă, ci trează, responsabilă, alături de Putere la bine şi la rău, până ce anticipatele ne vor despărţi... Că...

TRAHANACHE: – Are dreptate: să profităm de situaţie şi să ieşim în faţă ca să ne apărăm de infamie!

ZOE: – Păi ea ia zicea că, din contra, să tăcem ca mortu-n păpuşoi, ca lumea să crează că n-o fi foc fără fum...

TRAHANACHE: – Din contra, să negăm totu', tocmai ca lumea să creadă că-i adevărat şi că ascundem noi ceva! Misterul întreţine interesul presei. Nu există partid mic, ci doar fără gâl-gâl pe goarnă la presă! Nu există lider neimportant, ci doar fleţi care te lasă să te-aşezi pe pălăria lor! Noi ieşim bine, draga mea, şi dacă ne acuză, şi dacă se scuză! Întrebare: cine se spune că a semnat cecu'?

ZOE: – Coana Efimiţa…

TRAHANACHE: – Adică mătuşa Puterii! A prefectului – apolitic – pus însă de Guvernul politic! Puterea a încercat adică să mituiască. Pe cine? Pe săracii de noi! Ochii opiniei publice, plânşi ca proasta de indignaţiune, va fi puşi pe ea, pe Putere, nu pe noi. Apoi o să ne ierte pe toţi, atunci când o veni momentu' să se mai schimbe politica, după vorbele lui Confucius: „Pleac-ai noştri, vin al noştri"… Aibi numai puţintică răbdare!

Scena 4

Trahanache, Farfuridi, Brânzovenescu, Ionescu, Zoe, Popescu figuraţie

Intră din nou Popescu şi câţiva băieţi din figuraţie.

POPESCU: – Domnu' preşedinte, ce facem? A venit şi presa peste noi: un cameramen. Zice că ea să stea la şedinţa noastră de vot secret pentru Biroul Permanent.

FARFURIDI: – Păi de ce să stea?! Sunt chestiuni intestine, interne, la ordinea zilei!

ZOE: – Daţi-l afară! Belea de filmat ne mai lipsea!

IONESCU (încet): – Să te ferească Dumnezeu de o Zoe bărbată, cu ten încă mişto, dar la menopauză! (tare) Ce, fraţilor, presa nu-i şi ea o putere liberă? N-are voie să vază un vot secret?

TRAHANACHE (le face semn să tacă. Spre Popescu): – Care e, bre?

POPESCU: – Acela tânăru, Spiridon.

FARFURIDI: – Aha, să vină. Păi e de-al nostru! Avem nevoie de presă. Mass-media te ridică, mass-media te coboară/ Mass-media te renaşte, mass-media te omoară! E mai bine să te urce ş-atunci când te coboară. Cu câteva sute de lei, obţii imunitate de la unii juni publicişti necorupţi...

POPESCU: – Cum e „de-al nostru”? Nu era de-al jupânului Titircă, săracu’?

FARFURIDI: – A fost, că când era jupânul în afacere. Înainte de a fi cam... cam... cum naiba îi zice?

IONESCU: – Cameramen.

Trahanache face semn către figuraţie să „deschidă” uşile: sunt mutate din loc, paralel cu rampa, în stânga unui uşor imaginar. Un băiat din figuraţie îl introduce (îl trage afară din trapă, cu un fel de cange) pe Spiridon. Acesta începe să filmeze. La replici mai tari, Trafanache sau Farfuridi fac semn să „taie” (semnul foarfecului din degete).

TRAHANACHE: – Să sus-punem la vot!

IONESCU: – Ce? Ştim că se votează, dar despre cine se votează nu se ştie!

TRAHANACHE: – Cum nu se ştie? E clară: votăm în alb…

IONESCU: – Cum, „în alb”?!

FARFURIDI: – Cum adică bre, „în alb”? Ce, e pă culori?

TRAHANACHE: – Aşa, că doar nu suntem în doliu, ha-ha… Uite ce-i: data trecutără aţi ştiut c-o să-l scoatem din urnă pe conu Dandanache?

CEILALŢI: – Păi… n-am ştiut!

TRAHANACHE: – Şi a ieşit ori nu domnu’ Gagamiţă în imensă unanimitiate?

IONESCU (cinstit): – Eu l-am votat pe Caţavencu, cum se slabelise ultima dată…

FARFURIDI: – Curat unanimitate: optzeci şi unu de votanţi – optzeci şi trei de voturi!

ZOE: – Hotărâre ca la noi, mai rar!

TRAHAHNACHE: – Să purcedem la vot, deci. Noi votăm c-o să fie, iar cine-o să fie, stabilim noi cândva. În politică, trebuie uneori să te hotărăşti pe loc, altfel te votează altu’ înainte! Şi e bine să ai în spate votul unanim, nu?

FARFURIDI (le împarte buletine de vot): – Poftim buletinele. Nu, scrieţi „Da” pe partea albă, că pe partea ailaltă-i o scrisorică. Da, vot uninominal, c-aşa ne cere Europa!

ZOE: – Şi America! Şi preşedintele!

IONESCU: – Eu n-am preşedinte! Eu nu recunosc preşedintele! (uimire, ca la Caragiale) Eu am… preşedinte de onoare!

Farfuridi face balet cu urna, trecând de la unul la altul şi d'a capo.

POPESCU: – Staţi! Nu discutăm înainte şi despre spargerea de aseară?

TRAHANACHE (îşi trage o palmă-n frunte): – Na, că m-am ramolit din nou! Că bine spui, Popescule, neicuşorule! Dă-l puţintel afară pe Spiridonache-ăsta! Dă-i un ceva – ceva, ca o coca cu sifon, un şpriţ de whisky – din cela contrafăcut de părintele în başca bisericii! –, daţi-i chiar şi sifon cu apă plată, numai' să nu se plângă!

Popescu fuge şi-i şopteşte ceva unui băiat din figuraţie, care îl împinge în trapă pe cameraman. Se aude o bufnitură. Băiatul coboară şi el. Uşile sunt mutate la loc. Toată lumea se aşază.

TRAHANACHE: – Da' care e ideea? De ce l-oi fi dat afară? Nu trebuia să ne plângem – să afle şi presa! – că ne-au spart aseară?

IONESCU: – Păi ne-au cam „spart" de mult! Pentru că prea ne lăsăm sparţi, ne tot lăsăm călcaţi (imită călcatul cu fierul de călcat) în picioare de Putere! Când ne-au acuzat că Crăcănel, chestorul nostru, aia şi aia, am dat cu toţii fuguţa să-l scoatem din partid pe Crăcănel! Abia pe urmă am cercetat: era nevinovat, săracu', că fusese chiar bolnav! Dac-aş fi eu preşedinte… Nu zic că ea să fiu, am

dat aşa, de-un exemplu…

TRAHANACHE: – Bine nenişorule, nu mă emoţiona în public, că iar plâng pe mine! Lucrurile sunt grave: careva mi-a intrat ieri în sertar, şi-a băgat deştele şi mi-a dispărut un document, o scrisoare… un cont în falş!

POPESCU (pune mâna pe telefon): – Telefonăm la Antitero! Sau la instalator, să repare scurgerile de informaţii.

FARFURIDI: – Lasă, dom'le, miştourile. Dacă era şi dosarul matale acolo, în sertar, mai făceai miştouri?!

IONESCU: – Păi ce, domnule, dacă era falş şi l-a sustras în falş, ce ne mai interesează?

FARFURIDI: – Simplu: că dacă cade în mâna presei? Ce, presa se mai uită că-i falş? „Tare" să fie!

IONESCU: – Păi, e vorba de noi? Noi am falsificat? Noi ne avem la mână cu ceva? (îngrijorat) Ce, am cacofonit?

BRÂNZOVENESCU: – Păi ne are, că era ceva compromiţător. Îl băga în budă pe…

IONESCU: – Desigur, pe prefect…

BRÂNZOVENESCU: – Nu pe prefect, ci pe…

IONESCU: – Pe subprefectul Fănică…

BRÂNZOVENESCU: – Da. Nu. Nu pe el direct, ci pe…

TRAHANACHE: – Pe mătuşa subprefectului.

POPESCU: – A, atunci mai bine ne face nouă, dacă e găsită plastrografica aia!

BRÂNZOVENESCU: – Păi nu-i de bine. Că e mătuşa lui Fane, dar e şi...

TRAHANACHE: – Da, spune deschis: e şi doamna Trahanache a noastră la mijloc. Onor consoarta mea!

FARFURIDI: – Păi atunci, chiar că nu-i bine să se ştie...

IONESCU (aparte): – Puteam să pariez: cum apare o criză... cherchez la blonde!

ZOE: – Încă mă mai gândesc dacă nu cumva am primit un cec... Nu, ăla a fost de la Moş Crăciun.

FARFURIDI: – Să oprim presa, să nu afle, să nu ştie!

TRAHANACHE: – Ba să se ştie! Eu sunt curat, consoarta mea, curată, de ce să nu se ştie, dacă-i plastrografie?

TOŢI: – Curat plastrografie!

Scena 4

Cei dinainte, Veta, un cetăţean abstinent

Cetăţeanul urcă prin trapă şi bate la o uşă. Figuranţii o mută, dar el urmăreşte uşa, la stânga şi la dreapta, şi tot bate.

TRAHANACHE: – Linişte, bre, bate cineva! Cine să fie la ora asta?! (spre trapă) Coană Vetă, e zaveră-ceva? În câte fevruarie suntem? Na, c-a trecut de 11…

IONESCU (aparte, către Popescu): – Săraca coana Vetă, înainte era de familie destul de bună… Îşi permitea până şi abonament la cablu, cu d-ălea speciale…

POPESCU: – Păi bărbată-su nu era negustor de cherestea? Ăştia o duc mişto, dom'le!

IONESCU: – Ăştia, nu ăia! Nea Titircă a murit săracu-lipit asfaltului: au halit piaţa ăştia din Clanul Bancheru, angrosişti de partid cu sediu la Bucureşti, cu vedere spre Palatul Victoria, şi nişte interlopi forestieri în partea asta a oraşului. Apropo, ştii unde-s cei mai mişto codri ai României?

POPESCU: – Păi, prin munţii Bucegi?

IONESCU: – Nţ! Prin munţii Pădurea Neagră, dom'le: la mobilă! Ha-ha-ha!
POPESCU: – Şi care-i poanta? E sec?
TRAHANACHE: – Vedeţi că-i cineva care bate. O fi destinul? Că altfel nu e oră de bătut!

BRÂNZOVENESCU: – Poate bate poporul. Poporul, dacă bate, nu intră. Bate! Iar dacă era unu'ca Caţavencu, intra el peste noi… Şi bătea pă urmă!

ZOE: – Să nu fie Chiriac…

VETA (scoate capul din trapă): – A scăpat unu, zice că îl cunoaşte coana Zoiţica, că-i damă bine… E cetăţeanul acela… (face semn cu degetul mare, că omul, adică, bea)

Da’ să ştiţi că acu-i chiar treaz! Ăştia tejii e mai periculoşi! (se retrage în trapă)

ZOE: – Nu-s pentru mimeni! Ăsta mă recunoştea şi când era „magnetizat” cu bere şi cu vin, da’ acuma, că m-au dat la televizor cu cecul Efimioaei!

CETĂŢEANUL (Uşa se dă lateral din faţa lui, iar el rămâne cu un deget în aer. Se aude o sonerie invizibilă.): – Permiteţi? Deranjez? (nu i se răspunde) De fapt, nici nu speram să mai găsesc pe cineva la partidul nostru. De două zile tot vin peste tot, tot las scrisori de scrisori şi tot nu mi le ia nimeni. Îmi vine să mă las şi de lăsat, vorba poetului nostru euroregional.

IONESCU: – Ce scrisori?

POPESCU: – Care scrisori?

IONESCU: – Chiar, ce scrisori?
CETĂŢEANUL: – Pentru oameni.

FARFURIDI: – Că doar n-or fi pentru capre! Da’ ce fel de scursori?

CETĂŢEANUL: – Ce ştiu eu? Scrisori! Chestia că găsesc scrisori în poşta de scrisori, la mine la bloc – dar nu sunt adresate mie, ci, uite (dă câte o scrisoare la fiecare) … Şi mai am şi pentru alţii. Da’ primesc scrisori şi la serviciu – da’ tot nu pentru mine. Mi se bagă pe sub uşă, mi se presară în cale, le găsesc în plăcintă la MacDonald, ca răvaşele, îmi cad în cap din elicopterul Salubrităţii, cad din SMURD, mi se lasă cu sacoşe cu praz, în bidoane cu brânză, la toiletă, când caut vorba aia… Şi eu le duc, le duc, şi nimeni nu le primeşte, nu le primeşte… Fiecare se

dezice de ele, le lasă-n vânt şi iar le găsesc în balcon – şi eu stau la opt! Şi iar le duc adrisantului, măiculiţă! Da’ cine-s eu, Poşta Română? Room service?

IONESCU: – Poate… rom service. Că tare-ţi mai plăcea adică matale să cam tragi la măsea.

FARFURIDI: – Şi umblai matale cam turmentat!

CETĂŢEANUL: – M-am lăsat turmentat pentru patrie! Eu, proprietar, cu avere dară, am făcut faţă Opoziţiei, adică lu’ conu Nae, la opt rânduri, până mi-a extras scrisoarea, ca la dentist – numai-cu-anestezie! Am băut, dar pentru partid! Ce duel, ce luptă cu baioneta, ce mitralieră, ce bazuka?! Luptă mata cu ţoiul şi cu halba, dacă te ţine ficatu’! Da’ dulce-i ca mierea berea patriei!

TRAHANACHE: – Ce-i drept, mai serveai alcooluri, da’ votai întotdeauna cumsecade. Ai fi votat şi ei Napoleon din groapă, dacă partidu’ţi-o cerea! Chiar dacă-ţi mai plăceau gradele eterice, ai respectat gradele politice…

CETĂŢEANUL: – Aş! Acum mi-s vegetarian şi surmenat. Pardon, surmenat…

FARFURIDI: – Ia poftim atunci de votează. Ai buletin de-acasă sau îţi dăm noi?

CETĂŢEANUL: – Aş, nu votez: eu mi-s abstinent! De la toate! Am văzut atâtea la televizor, că nu mai votez în ruptu’ capului! Ca conu Agamemnon Dandamemnon nu mai se naşte astăzi, să votăm, în România! Doar lichele şi pui de lele! Până şi dom’ Caţavencu-i băiat-de-băiat pe lângă ce-avem acu’ la guvernare şi-n Opoziţie!

Trahanache face un semn şi cei din figuraţie ies. Ceilalţi desfac febril scrisorile (mai puţin Trahanache şi Brânzovenescu, care nu au primit) şi le arată unul altuia.

POPESCU: – Cine e în plic?...

FARFURIDI: – E chiar mătuşa suptorefectului Tipătescu!

BRÂNZOVENESCU: – Şi „Zoe T”, care semnează, e chiar...

POPESCU: – Doamna T?

IONESCU: – Zoe Trahanache, că doar n-o fi... Zoia Komsomolskaia!

POPESCU: – Atunci, eu nu vreau nici să citesc! (citeşte însă cu coada ochiului)

TRAHANACHE: – Nu vă spusei? Plastrografia de care vorbirăm adineaori: ce, aţi uitatără?

POPESCU: – Da, dar noi n-am văzut-o încă.

BRÂNZOVENESCU: – Eu chiar n-am primit nimic!

CETĂŢEANUL: – Cum n-ai primit? Vrei să te pun să semnezi de primire? Ţi-am băgat-o ieri pe sub uşă! Pe ambele părţi, că era uitată deschisă. Uşa.

BRÂNZOVENESCU: – S-o fi lipit, am o uşă aşa, mai unsuroasă. Nici mâţa nu pot s-o desprind de ea, câteodată...

IONESCU: – E lucrătură politică aici! Acest cetăţean dezinformează opinia publică! (îl scutură pe cetăţean)

CETĂŢEANUL: – Nu mă zgâlţâi, că ameţesc! Îmi tot scade mereu tensiunea, de când nu mai pun strop în gură! Şi-acu' ameţesc! Să mă-ngropi, de te mint!

ZOE: – Eu nu citesc! Am citit deja în ziar, îmi ajunge! Rup scrisoarea! O pierd odată cu batista, na!

TRAHANACHE: – Oameni buni, vă rog imperios să nu rupeţi copiile xerox! Chiar vă rog să le duceţi pe la ziare, pe la televiziuni, care ce mai aveţi, chiar şi pe la organe independente – să fiţi fără frică! Spiridoane, băiatule, vino încoace! Spiridon!!!

FARFURIDI (lui Ionescu): – Şi ţi-am spus, boule, că domnul preşedinte e încă verde! (lui Trahanache) Domnu' preşedinte…

TRAHANACHE: – Ţi-am zis să nu-mi mai zici aşa? Fotoliu-i gol pentru când nu va mai fi gol.

FARFURIDI: – Atunci… domnu' preşe dintre omagial, să număr voturile, până vine naibii presa?

TRAHANACHE: – Ca ce chestie? Că câţi suntem? (se numără şi fiecare numără pe ceilalţi) Mai pune vreo doi şi să validăm alegerile.

FARFURIDI: – Unanimitate?

TRAHANACHE: – Păi, ce vrei? Delegaţi au fost numai băieţi de încredere, restul au căzut la vizita medicală: nu i-am convocat, să nu-i betegim. Gata cu

alegerile!

FARFURIDI: – Gata, am învins!

IONESCU: – Pe cine?!

ZOE: – Omul, dacă nu-nvaţă să se învingă pe el însuşi, nu e om destul. Ne-am învins noi în faţa noastră!

BRÂNZOVENESCU: – Şi cine a ieşit preşedinte?

TRAHANACHE: – Exact ceea ce-aţi votat.

POPECU: – Şi ce-am votat?

TRAHANACHE: – Lasă, porcuşorule, c-ai să vezi tu!

Scena 5

Aceiaşi, „mascaţii”.
De sus, se lasă pe frânghii „mascaţii”, unii reuşind chiar figuri de balet în aer. Ocupă posturi de luptă în faţa uşilor. Din trapă, iese însă Veta!

VETA: – Ce dracu’ crezi că faceţi?

UN MASCAT: – Am primit un telefon anonim de la domnul Caţavencu că aici ar fi o bombă!

POPESCU: – Mai întâi copiile, apoi bomba! E clar, un Watergate! Un Trahanachegate!

ALT MASCAT: – Avem ordin să intrăm.

VETA: – Dom’ Trahanache, ăştia vor să intre. Să ştiţi

c-am telefonat şi la Chiriac, la Prefectură, să lase totuşi să vină-ncca'!

PRIMUL MASCAT: – Cocoană, fă loc!

TRAHANACHE: – Drăguţă, lasă-i să ne scoată bomba, noi n-avem bombe de-ascuns! Spiridon! Unde dormi, împieliţatule? Spiridoane!

IONEASCU: – Poate fumează pe hol, la locu' de fumat. Acu'e mai european să fumezi pe hol decât la vece… Eh, pe vremea noastră…

TRAHANACHE: – Îi dau eu fumat european! Spiridoane, vino să ne filmezi bomba!

Scena 6
Aceiaşi, Chiriac.

Chiriac urcă în fugă, din trapă.
CHIRIAC (politicienilor): – Să trăiiiţi! (mascaţilor) Să-trăiţi!
VETA: – Chiriac, e în joc onoarea partidului! Nu-i lăsa pe urâţii ăştia să intre!

PRIMUL MASCAT: – Doamnă, putem exploda clipă de clipă, trebuie musai să intrăm!

VETA: – Să intraţi pe covorul meu?!!! Ştiţi cum se spală un covor din ăsta?!

ZOE: – E sponsorizare din Franţa: Buhara autentic, oltenesc! E-al Organizaţiei de Femei, de-acasă!

AL DOILEA MASCAT: – N-avem timp, cocoană:

explodează, poate a şi explodat, da' noi nu simţim, pentru c-am murit!

TRAHANACHE (face semn Vetei să-i lase): – Hai, Vetuţo, lasă-i, noi n-avem secrete, covoru-i ospitalier, că aşa e strămoşeşte, da' şi europeneşte. Băieţi, nu vreţi şi nişte cafeluţe, şi nişte fursecuri, şi nişte scrisorele?

Un mascat intră în trapă şi iese cu bomba.

UN MASCAT: – Bău! Ha-ha, nu-i nimic! N-avea baterii! Ca să explodeze, trebuia să aibă baterii – dar ăstea-s descărcate de vechi!

ALT MASCAT: – A, uite şi un bilet! O fi de adio, o fi vreo invitaţie…

TRAHANACHE: – Ionescule, mata eşti universital, ce Paştele mămicii lor, silabiseşte-mi şi mie te rog, că eu iar n-am ochelarii de română la mine.

IONESCU (exasperat): – Citesc, dacă pui şi mata deştiul! (Un mascat şi Popescu râd) Chiar nu pot să citesc, şefu', dacă nu ţii biletul întors, să văd şi eu ce scrie. (Trahanache se execută) Uite, aici scrie clar: „Moarte Bancherilor!"

POPESCU: – Uite, opinia publică a şi aflat că coana Zoe a luat finanţe pentru partid de la mătuşa Puterii! Şi-acu' opinia se răzbună pe public! Uite, pentru opinia publică, noi, care compătimim cu publicul, am ajuns, iată, „bancherii"!

IONESCU: – Plastrografie-plastrografie, dar dacă-i în mai multe locuri, presa şi opinia abia aşteaptă să ţi-o

tragă!

CHIRIAC: – Staţi! Staţi aşa, că nu-i aşa! (către Trahanache, vesel) Jupân preşedinte, da' e clară-rău! În mahala se ştie de mult că Clanul lui Adi Termopanu vrea să se răzbune pe Clanul lu' Bancheru: au dat şi anunţ la ziar pe chestia asta! Şi-aşa i-a pus o bombă-acolo – ce-i greu de priceput?! Ei sunt „Moarte Bancherilor”, nu dumneavoastră! Acu' e clar ca „good evening”-ul de seară!

IONESCU: – Hai, nu fi stupid people! Alde Bancheru stă pe strada Revoluţiei, la numărul 96. Ori noi, ştie oricine, stăm tot pe strada Revoluţiei, dar la numărul de graţie 69 – mă scuzaţi de interpretările parşive!

CHIRIAC: – Păi exact asta e! Chiar de dimineaţă i-am zis lui nea Dincă, antreprenorul, să schimbe – da' n-a schimbat: a pus tâmpitu' plăcuţa pe viceversa, şi în loc de 96, acum avem, Doamne-iartă-mă, 69, ca şi alde Bancheru!

Toţi aplaudă

IONESCU: – Păi, dacă-i o chestiune economică şi nu una politico-administrativă, chiar că nu-i treaba noastră. Bine că nu-i d-aia politică! (îşi aminteşte) Dar atunci ce ne facem cu plastrografia? Că cu toţii am primit câte o copie Xerox şi plicuruile erau chiar pentru noi, nu pentru clanul Bancherului. Cine oare nu are interes să ne compromită cu clasa conducătoare, noi fiind în Opoziţie? Cetăţeanul vegetarian? N-ar fi venit la noi, ni le băga pe sub uşă! Poate Caţavencu? L-am văzut azi la Prefectură! (încet) Da, stai, că l-am văzut şi pe conu' Zaharia azi la Prefectură, şi nu ne-a zis nimic de asta…

Scena 7

Aceiaşi

Trahanache îl târâie prieteneşte la rampă numai pe Ionescu, în spotul de lumină, bătându-l mereu pe spate, ca pe bebeluşi când au gaze. Ceilalţi rămân în umbră.

TRAHANACHE: – Bă Ionescule, copile, eu sunt, vezi bine, cam boşorog, am să trec mai în umbra politică, onorifică, de unde poţi să dai din gură, că nu te-ascultă decât presa. Am să mai fac, să fie-acolo, vreo comisie de onoare-ceva, vreun pol politic mai de margine... Dar, ascultă bine! Să ţii neocupat scaunul ăla al doilea, de preşedinte onorific, până captăm pe unu' cu lovele pă el şi să-l pui preşedinte, chiar înainte de alegeri... Poa' să fie el şi tractorist, chiar şi cioban, dolari, euroi să aibă! Tu doar să-i ţii căpăstrul, c-aşa se face şi la miniştri. Crezi că ei conduc? Aş! Au directori de pe vremea lui Dej, săracii! De pe vremea lui Marghiloman, ăla cu cafeaua! Apa trece, funcţiile mici şi grele rămân! auzi, bă Ionescule, acu' e vremea voastră, a coioţilor tineri...

IONESCU: – Se spune „a lupilor tineri”. E şi mai demn...

TRAHANACHE: – Lasă, mă, dracului gramatica şi ortopedia limbii române, că demnitatea nu e funcţie! Doar ţinem de un an liber locul de preşedinte plin, eu m-am retras în preşedinte de onoare... tu, ca coioţii tineri... (Ionescu strânge din ochi, vexat: e cacofonia altuia)

IONESCU: – Şi postul acesta onorific, până când îl ţin: până se decide Caţavencu sau până învie Agamiţă?

TRAHANACHE: – Nu fi fraier, mon cher darling, l-am ţinut anume pentru tine, de la început: erai copt, ştiai gramatică cât să dai bine pe sticlă, dar nu venise încă conjunctivita, sau cum se spune?, conjunctura, să anunţăm

şi noi ceva nou la presă. Eşti mai tânăr, ştii să citeşti, eşti în stare să declari că s-a făcut o plastrografie cu mine, cu Zoe şi cu Tipătescu! Că doar n-am s-o declar eu, om bătrân, da' cinstit! Ş-or să te creadă, c-ai fost în tabăra lu' Nae până acu juma'de secol! Cât despre mata... Franc îţi spui, eşti niţel cam prea sincer, da' asta mai trece cu timpul, cu funcţia... Sper să fi învăţat ceva de la mine...

IONESCU: – Ce, să... nu pun degetu'?

TRAHANACHE: – Nu, omule, să ai răbdare. Eu aştept de un mandat, nu anticipatele, ci ca Fănică Tipătescu să-şi întoarcă faţa la noi. Aşa de bine-i mai şedea cu Zoe până acu' vreo sută de ani... Şi încă în poză nu iese roşu, că are-o cravată...

IONESCU: – Coane, fără supărare, da eşti cam naiv ca să dai sfaturi altora. Nu vezi? Toată lumea care a citit cecul şi-a şi închipuit că tot e ceva – te rog să nu te superi! – între Tipătescu şi pardon coana Zoiţica.

TRAHANACHE (râde relaxat): – Din păcate, încă nu e... Dar o să fie! (Ionescu rămâne perplex.) Ascultă bine, că o să te întreb şi n-ai să ştii: da' cine dracu' crezi c-a scris cea plastrografie?

IONESCU: – Ăăă... Caţavencu? (Trahanache neagă: „Nţ!”) Serviciile secrete? (idem) Domnu' Goe, că-i masterand şi poate să compună oleacă? (idem) Mă declar învins: nu ştiu şi pace cine poate fi ticălosul!

TRAHANACHE (mândru): – Nu, eu, eu am făcut plastrografia! (la ureche) Ei, am dat-o la făcut, că n-aveam ochelarii de română la mine... Tu n-ai de unde să ştii: la Bucureşti, se pune-n mare taină de-o fuziune între noi şi

partidul de guvernământ; presa n-a aflat încă. Nici Zoe, săraca, n-a aflat cât îi lipseşte ei Fănică al nostru, da' o fac eu cumva să priceapă... Măcar să dea impresia că e ceva între ei, chiar dacă bietu' Fănică are acu' guşă, pântece şi perciunii albiţi: ştii (se întoarce spre sală), va fi fuziune prin absorbţie, şi ei ne absorb pe noi! Şi va fi cu totu' şi cu totu' altfel dacă ne absorb cu tot cu Zoe! Ajungem în structurili naţionale. Că nu se poate fără blonde la Centru!

GLASUL VETEI (din spatele scenei, spre grupul antitero, care cercetează acum urna): – Băieţi, încălţaaa-rea!

C o r t i n a